

Голова Любешівської громади Олег Кух через суд покарав брехливу «активістку» з соцмережі

Хірург-священник Ростислав Валіхновський безкоштовно оперуватиме військових у Ковелі!

№ 15 (16 964)

ВОЛИНЬ

Середа, 15 квітня 2026 року

volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI x.com/Volyn_ZMI instagram.com/volyn_zmi

Нас читають із 1939 року!

■ Незагойна рана

«Якщо син воює, то батько теж має бути там, де його дитина»

– Майже два роки одночасно були на передовій і чоловік мій, і син Назар, – каже дружина загиблого захисника-Героя Володимира Войтюка з міста Рожище, Оксана. – Тож два болі несла в серці. По правді, за чоловіка була спокійніша, бо ж він – старший, досвідченіший. А син 22-літнім підписав контракт і служив два роки ще в АТО (на той час – вже ООС), де його й застало повномасштабне вторгнення росії

ФОТО: КЕРАСЬКА ОЛЕСЬ

Оксана Войтюк: «Через стан здоров'я чоловіка хотіли залишити при штабі. Але він не погодився на це і сказав, що буде разом із хлопцями ходити на позицію».

ФОТО: з архіву Оксани Войтюк

За мужність, відвагу та самовіддане служіння державі Володимир Войтюк був нагороджений орденом «Полеглого воїна», який одержала родина захисника-Героя.

Історія невимовного болю – на с. 6

■ Резонанс

Це був привіт від «московської церкви»?

У Шевченківському районі Києва чоловік пошкодив дорогий позашляховик Land Rover народного депутата від Володимирщини Ігоря Гузя

ФОТО: Відео Юрія Гузя

Нардеп Ігор Гузь пов'язує напад на своє авто активною позицією з утвердження ПЦУ на Волині.

Подробиці – на с. 5

■ Фотофакт

У Нововолинську презентували найбільшу в краї паску

Її номінували до «Книги досягнень» громади

Василина СМЕТАНА

13 квітня на «Великдень-фесті» представили велетенську паску «Великоднє диво». Вага виробу – близько 200 кілограмів. Висота – 1 метр, діаметр – 80 сантиметрів. Ідея створення рекордної паски належить радниці міського голови Катерині Варвус.

Як розповіли в пресслужбі Нововолинської міської ради, паску випікали у пекарні «Ваш лаваш». Над виробом працювала команда на чолі з головною технологинею Мартою Гелиш. До випікання долучилися пекарі Анна Давид, Ка-

теріна та Василь Конаховичі, Наталія Павловська й Ольга Кузбит.

« Вага виробу – близько 200 кілограмів. Висота – 1 метр, діаметр – 80 сантиметрів. »

Рекордну паску офіційно номінували до «Книги досягнень Нововолинської громади». Міський голова Борис Карпус вручив сертифікат представницям пекарні – керуючій Мар'яні Вознюк та керівниці постачання мережі Анні Давид.

Після фіксації рекорду паску розрізали на шматки та за донат

ФОТО: ПОЛОЖИШКА СІДІ

Після фіксації рекорду паску розрізали на шматки та за донат для військових частували гостей фестивалю.

для військових частували гостей фестивалю. Право розділити здобу надали жінкам-волонтеркам, представницям громадського сектору та захисникам України.

У Нововолинську на Великдень зібрали близько 85 тисяч гривень для захисників.

Крута ж фішка! Молодці нововолинці!

P.S. Під час благодійного заходу «Великдень-фест» зібрали близько 85 тисяч гривень на підтримку 39-го зенітного ракетного полку. ■

Пульс тижня

На замовлення спецслужб росії підпалив суд у Луцьку

У темну пору доби житель Рівненщини кинув пакет із легкозаймистою сумішшю на сходи будівлі суду.

Ліна ВОГОНЬ

У Луцьку затримали 20-річного чоловіка, якого підозрюють у підпалі сходів будівлі Господарського суду Волинської області на замовлення спецслужб РФ.

Про це 13 квітня повідомили в Управлінні Служби безпеки України у Волинській області.

За даними слідства, жителя Рівненської області завербували представники спецслужб РФ через телеграм-месенджер. Вони діяли «під чужим прапором» – видавали себе за співробітників СБУ та запропонували виконати нібито «перевірку системи безпеки» судової установи.

Подія сталася ввечері 8 квітня. Як встановили правоохоронці, у темну пору дня підозрюваний кинув пакет із легкозаймистою сумішшю на сходи будівлі суду.

Чоловіка затримали протягом доби після підпалу. Йому повідомили про підозру за частиною 2 статті 194 Кримінального кодексу України – умисне знищення або пошкодження майна. В разі доведення вини у суді, чоловіку загрожує позбавлення волі від 3 до 10 років. Наразі триває досудове розслідування. ■

Чоловік власноруч віддав шахраям майже 400 000 гривень

Черговою жертвою шахраїв став житель села Галичани Мар'янівської територіальної громади Луцького району

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Чоловік хотів придбати автомобіль, але, як це часто буває з людьми надто безпечними, повірив не тим продавцям.

Ошуканцям вдалося виманити в довірливого покупця 379 300 гривень. Таку величезну суму він перерахував дурисвітам кількома платежами, а віз, як мовиться, і нині там.

Добровільно потрапив у пастку для довірливих і 61-річний житель села Звиняче Луцького району. Чоловік повірив у дармові гроші й перейшов за фішинговим посиланням у вайбері, за яким його мали б чекати обіцяні 6 500 гривень. Такий необачний крок закінчився очікувано для дуристів: з кредитної картки своєї жертви вони миттю перерахували на свої рахунки 64 000 гривень.

Працівники відділення поліції №2 (м. Горохів) Луцького районного управління поліції ГУНП України у Волинській області вже вкотре застерігають любителів купувати дешеві та дорогі речі в соціальних мережах, не вестися на знижки та яскраві картинки, не спілкуватися з сумнівними крамарями, котрі обіцяють золоті гори, бути поміркованими, якщо йдеться про банківські реквізити та номери банківських карток. ■

Добра справа

Ростислав Валіхновський безкоштовно оперуватиме військових у Ковелі

Лікар планує щомісячні візити, під час яких проводитиме операції з реконструктивної хірургії

Марта САЛО

Заслужений лікар України Ростислав Валіхновський регулярно працюватиме у Ковельському міськрайонному територіальному медичному об'єднанні. Там він, зокрема, надаватиме хірургічну допомогу військовим. Для захисників і цивільних, які постраждали через війну, ці послуги будуть безкоштовними.

Про це медик повідомив під час прямого ефіру на фейсбук-сторінці Ковельського МТМО.

Він зазначив, що між ним і закладом налагоджена ефективна співпраця, та висловив вдячність генеральному директору Валентину Вітру за організацію роботи, професійну команду і сильний кадровий склад. За словами лікаря, у медоб'єднанні вже надають широкий спектр хірургічної допомоги. Сам він має 27 років досвіду у хірургії та підкреслив, що цей регіон є для нього рідним (у 1990 році Ростислав Валіхновський закінчив з відзнакою школу №1 у Турійську. – Ред.).

Також додав, що його батько, Любомир Валіхновський, понад 50 років очолює хірургічне відділення в Турійській лікарні (Любомир Дмитрович Валіхновський

Ростислав Валіхновський, крім того, що є лікарем-хірургом, ще й має сан священнослужителя.

виконав понад 15 тисяч складних хірургічних втручань, а мама пана Ростислава – Валіхновська Марія Антонівна – очолює терапевтичне відділення у Турійську. – Ред.).

Він уточнив, що планує щомісячні візити, під час яких проводитиме операції

з реконструктивної хірургії. Йдеться про лікування пацієнтів із вродженими та набутими дефектами, передусім військових. За його словами, такі втручання охоплюють різні частини тіла – від голови й шиї до кінцівок і тулуба, включають відновлення нервів, судин, пересадку шкіри

О часи, о звичаї!

У Луцьку підлітки напали на військових ТЦК

Підлітки намагалися перешкодити діям військових під час перевірки документів у військовозобов'язаних чоловіків. Юнаків тепер розшукує поліція

Микола ДЕНИСЮК

11 квітня у Луцьку підлітки напали на військовослужбовців територіального центру комплектування під час перевірки документів у чоловіків призовного віку. Інцидент стався близько 15:10 поблизу будівлі Центру надання адміністративних послуг (ЦНАПу).

За інформацією військових, вони зупинили двох чоловіків для

перевірки військово-облікових документів. Як з'ясувалося, один із них мав відстрочку від мобілізації, тоді як інший намагався уникнути перевірки та почав утікати в напрямку вулиці Лесі Українки.

У цей момент до місця події підбігла група підлітків. Вони почали агресивно поводитися та намагалися перешкодити діям військових, завдаючи ударів.

«У зв'язку з цим військовослужбовці, реагуючи на протиправні дії та перешкоджання виконанню службових обов'язків, були змушені відреагувати та припинити агресивну поведінку», – зазначає у повідомленні пресслужба Волинського обласного ТЦК та СП. ■

Кримінал

Поки нікого не було вдома, з хати винесли цінні речі

Цими днями прикрий випадок стався в селі Звиняче Горохівської територіальної громади Луцького району

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

З одного із помешкань, в якому наразі ніхто не проживав, крадії

через вікно винесли з хати мультиварку Redmond, шурупокрут Sparky, кухонний комбайн Tefal, 5 рибальських вудок Flagman

загальною вартістю 13 500 гривень.

Працівники відділення поліції №2 (м. Горохів) Луцького районного управління

та складні реконструктивні операції.

Медик наголосив, що сучасні хірургічні методики дозволяють якісно та в стислі терміни відновлювати функції й зовнішній вигляд тіла пацієнтів.

ДО РЕЧІ

У 2004 році Валіхновського відібрали до команди лікарів, які рятували Віктора Ющенка після його отруєння діоксином, після чого Ростислав став особистим лікарем Президента. Також виступав в ролі постійного експерта на телепрограмі: «Поверніть мені красу»

Його батько, Любомир Дмитрович Валіхновський, понад 50 років очолює хірургічне відділення в Турійській лікарні, а мама – Валіхновська Марія Антонівна – терапевтичне відділення в колишньому райцентрі.

(«+1»), «Я соромлюсь свого тіла» («СТБ»), «Мое нове життя» та «Говорить Україна» («Україна»), «Стосується кожного» («Інтер»).

19 серпня 2020 року Ростислав Валіхновський став священником. З його слів, він відчув потребу служити церкві та зробити її максимально захищеною. Його дідусь – Дмитро Семенович, служив у церкві в сані священника 64 роки. ■

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

10 квітня 2026 року відійшла у Вічність добра і мудра людина, щира благодійниця та меценатка, уродженка села Підбереззя Луцького району –

Валентина Іванівна ХАРЧЕНКО.

У цей скорботний час висловлюємо щирі співчуття доньці, рідним та близьким покійної. Розділяємо з Вами біль цієї втрати.

Віримо, що Всемилостивий Господь прийме її світлу та щирю душу в Царство Небесне.

Вдячна пам'ять

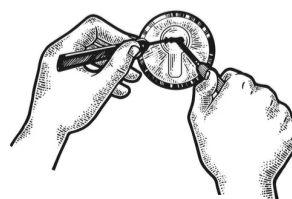

про Валентину Іванівну назавжди залишиться у наших серцях.

Просимо пом'янути Валентину Іванівну добрим словом та щирою молитвою.

Група друзів і товаришів.

Фото: depositphotos.com.

Мали що виносити...

поліції ГУНП України у Волинській області вирішують питання про внесення відомостей про цю подію до Єдиного реєстру досу-

дових розслідувань за ч. 4 ст. 185 КК України. Можливо, хтось пропонує комусь купити ці речі, як мовиться, з рук та дешево, однак у цьому випадку варто задуматися про їх «походження» і допомогти правоохоронцям припинити інші злочини. Телефонуйте на «102» або «112». Конфіденційність гарантується! ■

VOLYN.COM.UA

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ» ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

✓ ТЗОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНОК)

✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)

✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)

✓ С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)

✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)

✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)

✓ СТЗОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)

✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 0661338688.

■ Невимовний біль

Місія «200»: привезти додому тих, хто не повернеться

Коли фільм закінчився, стояла тиша. Потім її сколихнув шквал оплесків.

Історія волонтерів центру «На щиті», які проходять найважчу дорогу війни, щоб провести Героїв в останню путь

Igor LISOVIIY

Є ТЕМИ, ПРО ЯКІ НЕ ПИШУТЬ

«Вони воювали разом – чоловік і дружина. Він живий, вона загинула. Він просить мене, щоб я відкрив труну вже в бусі. Хотів побачити востаннє. Я відкрив, вона була як жива, красива. Чоловік впав на коліна і ридав, ридав, ридав. Слів не знаходив для заспокоєння, але Бог мені їх послав і я заспокоїв чоловіка».

(Олександр Ренкас, волонтер волонтерського центру «На щиті» церкви «Воскресіння», м. Нововолинськ).

«Коли ми вже з тілами загиблих мали від'їжджати від моргу, прийшов їх побратим і мовив: «Розіжджайтеся, хлопчики, по домівках». Це так пролунало людяно і तुжливо».

(Сергій Третяк, волонтер волонтерського центру «На щиті» церкви «Воскресіння», м. Нововолинськ).

«Це потрібно живим. Могила Героя – це пам'ять про подвиг, про незламність. Нагадування, щоб не забували через віки».

(Волонтер Олександр на псевдо «Бульдозер» (м. Київ)).

«Везли тіло Героя. 2005-го року народження. Везли у тиші, яка була за плечима».

(Марк Здига, волонтер волонтерського центру «На щиті» церкви «Воскресіння», м. Нововолинськ).

Є теми, про які не пишуть. Не тому, що вони менш важливі. А тому, що вони надто важкі, аби вміститися у звичний інформаційний формат. Вони настільки важкі, щоб їх осмислити, пережити, щось виструктурувати – потрібні дні, місяці, роки. Для волонтерів центру потрібно було чотири роки війни, щоб створити цей пронизливий, правдивий, чесний відкритий відеофільм під назвою «Тиша, що за плечима».

ЙОГО СПРАВА – ПОВЕРТАТИ ДОДОМУ ТИХ, ХТО ВЖЕ НЕ ПОВЕРНЕТЬСЯ САМ...

...Ми на колінах зустрічаємо тіла загиблих Героїв. Проводжаємо. Молимося. А чи задумувалися: хто і як їх знаходить у моргах на сході України? Хто і як їх доставляє, переносить із рефрижераторів в автомобілі? Хто сідає за кермо в ожеледицю і сніг чи дощ? Хто першим знаходить слова розради для родини? Нарешті, де беруться ці буси з холодильниками, хто і за які кошти їх заправляє, ремонтує, купує запчастини? Кожна поїздка – це до трьох тисяч кілометрів. А ще є дорога вночі, коли сон застеляє очі, коли злітають з дороги. Про все це йдеться у цій годинній стрічці, перегляд якої відбувся нещодавно у переповненому залі міського Палацу культури. Коли фільм закінчився, стояла тиша. Потім її сколихнув шквал оплесків.

«Вони воювали разом – чоловік і дружина. Він живий, вона загинула. Він просить мене, щоб я відкрив труну вже в бусі. Хотів побачити востаннє...»

давно у переповненому залі міського Палацу культури. Коли фільм закінчився, стояла тиша. Потім її сколихнув шквал оплесків.

У Нововолинську вже тривалий час діє волонтерський центр із символічною назвою «На щиті». Його організатор і керівник – пресвітер церкви «Воскресіння» Алім Здига. Людина, яка щодня бере на себе місію, від якої здригається саме слово «служіння». Його справа – це не тільки доставка гуманітарної допомоги і не збір коштів. Його справа – повертати додому тих, хто вже не повернеться сам. Хоча

Фото: Igor LISOVIIY.

Голова Володимирської районної військової адміністрації Юрій Лобач (праворуч) вручає Подяку від Володимирської райдержадміністрації волонтеру Аліму Здигі.

На жаль, за чотири роки війни буси місії «На щиті» знають всі в Нововолинську і околиці...

додамо, що для багатьох внутрішньо переміщених осіб ця церква вже у перший день війни, і до сьогодні, є другою домівкою: тут обігрів, праймюра, одягнуть, запросять щоразу, коли надходить гуманітарна допомога.

Але суперважлива місія волонтерів – евакуація тіл загиблих українських військових. Як мовила волонтерка Наталія Волохата, – це сльози матерів, дружин, родини... Це перелякані очі дітей. Це гірке мовчання побратимів.

ОБОВ'ЯЗОК ПЕРЕД ТИМИ, ХТО ВЖЕ НЕ МОЖЕ СКАЗАТИ НІЧОГО

Про це не заведено говорити вголос. Але винятком із цього мовчання став перегляд документального фільму «Тиша, що за плечима», який розповідає про діяльність центру «На щиті» та людей, які стоять за ним.

Голова Володимирської районної військової адміністрації Юрій Лобач, секретар Нововолинської міської ради Надія Жук, волонтери Андрій Лігун, Наталія Волохата розповіли про роботу

волонтерів церкви.

Пресвітер церкви Воскресіння, організатор і керівник центру Алім Здига не шукає публічності. Його робота – не про героїзацію. Вона про відповідальність – тиху, важку, щоденну. Про обов'язок перед тими, хто вже не може сказати нічого. І перед тими, хто чекає останньої зустрічі. Виступаючи, він не говорив про подвиг. Він просто із братами у церкві робить цю важку справу, яка є сильнішою за будь-які гучні слова.

Зал був переповнений. Люди стояли у проходах, притискалися до стін, мовчали. Дивилися на одному диханні. Без телефону, без зайвого руху, без шепоту. Лише інколи – стримане схлипування, яке розривало тишу гостріше за будь-який звук.

Це був не просто перегляд фільму. Це було спільне переживання болю, який кожен у цій залі впізнавав по-своєму. Бо війна – це не лише фронт. Це ще й дорога додому. Дорога, якою хтось має провести тих, хто віддав своє життя. ■

Повідомлено про підозру працівниці КП «Волинська обласна клінічна лікарня», яка за 4000 доларів США «вирішувала питання» щодо встановлення групи інвалідності. Затримали її у момент одержання коштів, повідомила обласна прокуратура.

У рамках акції «Скажи Ні російській літературі» Волинська обласна бібліотека для юнацтва, що в центрі Луцька, від початку року зібрала 320 кілограмів книжок і періодики російською мовою на макулатуру.

Погляд

Вадим ДЕНИСЕНКО, журналіст, екснардеп, керівник аналітичного центру «Ділова столиця»

путін програв на виборах в Угорщині. Та чи посадять Орбана?

Втручання росії в угорські вибори було настільки нахабним і очевидним, що навіть прибічники Орбана не на жарт перелякалися і проголосували за Мадяра. Кремль зазнав уже третьої поразки у Європі – після Румунії й Молдови. Та чи зміна влади призведе до того, що Угорщина повернеться обличчям до України? І чи висунуть Орбану заслужені звинувачення?

Угорці стомилися від Орбана. А в нього вистачило розуму визнати поразку без вулиці та силовиків. Зрештою, розрив був настільки відчутним, що не визнати це можна було б лише в диктатурі.

Чому програв Орбан?

Орбан побудував свою кампанію на ненависті до України та критиці Брюсселю. Ця ставка не спрацювала, бо навіть виборець Орбана не бачить своє майбутнє поза ЄС. А антиукраїнськість історично не має вагомого підґрунтя в Угорщині. Паралельно, вся ця антиукраїнськість розбудила антиросійськість угорців, яка має глибоке історичне коріння. Все це було помножене на втому від чинного прем'єра, яку посилювала істерія останніх днів, спровокована технологіями Орбана. Власне, ця істерія дозволяє «Тісі» отримати конституційну більшість, яка не була очевидною з соціологічних досліджень.

Чи є поразка Орбана поразкою росії?

Поразка Орбана стала третім поспіль масштабним провалом росії на виборах (перед цим були поразки в Румунії та Молдові). Це, безумовно, величезний плюс, але росія нікуди не поділася з Європи і продовжить грати свої ігри, заграючи зі своїми проксі. Ціль кремля була і залишається незмінною: ослаблення (розвал) ЄС. І тут їхніми союзниками залишатимуться Трамп та Китай.

Тим часом, як мінімум на певний період часу, росія втратить союзника такого рівня. Окрім того, поразка Орбана різко ослаблює словацького прем'єра Роберта Фіцо та інших політиків, які використовують проросійські наративи. При цьому головні сподівання рф зараз тримаються на вірі в довгу війну в Ірані. Така війна, теоретично, може призвести до дефіциту енергоносіїв в ЄС і тому вже запущена велика інформаційна кампанія: купуйте російські енергоносії і знімайте з росії санкції.

Не думаю, що росіянам вдасться похитнути ситуацію в ЄС найближчим часом, але ігри навколо цього будуть вестися активно. Ще раз хочу наголосити: Фіцо без Орбана не зможе стати лідером антиукраїнськості і антиєвропейськості в Європі. Зараз росіяни будуть все більше переключатися на стару Європу.

Чи зміниться політика Угорщини щодо України?

Тут нема однозначної відповіді. З одного боку, ми точно отримаємо кредит у 90 млрд, який блокував Орбан. З іншого, масштаб антиукраїнської істерії не дозволить Мадяру різко змінювати політику щодо України. Але градус протистояння із різко негативного точно опуститься до нейтрально-негативного чи навіть нейтрального.

Чи посадять Орбана?

Це питання домовленостей між Орбаном і Мадяром. Якщо вони є – садити не будуть. Немає – можуть почати доволі масштабні процеси люстрації. Взагалі, дуже важливим буде питання зачистки старих орбанівських еліт. Чи піде Мадяр на велику люстрацію – це питання важливіше за те, чи посадять Орбана. Окремо варто звернути увагу на те, що в питанні можливого арешту Орбана вагому роль відіграватиме фактор Трампа.

Які висновки робитиме путін?

Нічого нового. Головне – не надавати суспільству будь-якої суб'єктності. В путіна доволі складна ситуація в тому плані, що він змінює суспільний договір, де він забирає залишки суб'єктності не лише в народі, але й більшості еліт. При цьому, він вимагає від політичного блоку кремля забезпечити рівень народної любові на попередньому рівні (не нижче 60%). Цю задачу при погіршенні економічного становища виконати нереально. Головне питання: чи зможуть (якщо зможуть, то в яких часових проміжках) силовики настільки ослабити Кірієнка (Сергій Кірієнко – голова уряду рф. – Ред.), щоб самим очолити «політичну систему». Це, мені здається, зараз головна внутрішньовидова боротьба російських еліт. Але наразі на боці Кірієнка стоїть путін. І він, схоже, боїться його змінювати. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Павло ВОЙТОВИЧ – боєць із села Поромів, що на Іваничівщині;
Руслан ПАСИК – боєць із села Мала Глуша, що на Любешівщині;
Ярослав ГОЛЯЧЕНКО – боєць із міста Володимира;
Igor МЕДИНА – боєць із міста Нововолинська;

Анатолій АНДРУСИК – боєць із міста Луцька;
Богдан НОВОСАД – боєць із міста Луцька;
Анатолій БЕКАС – боєць із села Брище Луцького району;
Андрій БОНДАРЬ – боєць із села Кульчин Луцького району;
Богдан ДМИТРУК – боєць

із міста Каменя-Каширського;
Олег КОРЕНГА – боєць родом із селища Голоби Ковельського району;
Микола АДАМЧУК – боєць родом із міста Володимира;
Андрій ШВОРА – боєць із села Секунь, що на Старовишівщині;
Микола ЗУБАЧ – боєць із

села Ворокомле Камінь-Каширського району;
Олександр РУБЦОВ – боєць із міста Нововолинська;
Олександр МОМОТ – боєць із села Баїв Луцького району.

■ Прямая мова

«Поразка Орбана – це також поразка Трампа, а ще і поразка путіна»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, про свої стосунки з Дональдом Трампом:

«Я думаю, що у нас добрі стосунки, тому що я один з небагатьох людей, хто говорить йому те, що думає. Небагато людей можуть сказати президенту США, що він не завжди правий».

Віктор ОРБАН, прем'єр-міністр Угорщини, про нищівну поразку своєї партії «Фідес» опозиційній партії «Тиса» Петра Мадяра, яка отримала конституційну більшість у парламенті (55 мандатів проти 138):

«Результати виборів ще не остаточні, але зрозумілі і очевидні. Результат для нас болючий і однозначний: нам не дали можливість далі керувати країною... Я привітав партію-переможця».

Володимир ФЕСЕНКО, політолог, голова правління Центру прикладних політичних досліджень «Пента», про підсумок виборів в Угорщині:

«Публічна і дуже наполеглива підтримка Трампа жодним чином не допомогла Орбану. Мабуть, навіть нашкодила. Для більшості угорців Європа є набагато важливішою, ніж дуже суперечливий і не дуже надійний нинішній президент США. Поразка Орбана – це також поразка Трампа, а ще і поразка путіна, який активно намагався допомогти Орбану залишитись при владі».

Віктор ТРЕГУБОВ, речник Угрупування Об'єднаних сил, про ситуацію на фронті:

«Я дуже обережно це кажу, але маю відчуття, що на початку цього року загальний хід війни переламався на нашу користь... У нас все ще неймовірна купа проблем – військових, економічних, геополітичних, – але ворог відверто закульгав. Йому перестало вистачати людей, йому перестало вистачати грошей, йому перестало вистачати технологій – і окремо важливо та приємно, що йому перестало вистачати засобів ППО. Почав-таки стікати нафтою від нашої тактики тисячі порізів».

Інна СОВСУН, народна депутатка України від «Голосу», про проблеми мобілізації:

«Проблема в тому, що більшість громадян не хоче захищати свою країну... Справа не в міфичній реформі ТЦК, із якою носяться як із писаною торбою. Якщо функції ТЦК перебере на себе поліція, завтра на вулицях убиватимуть поліцейських. Якщо «Резерв+» перевірятимуть аніматори в костюмах пандочок із Майдану Незалежності, у коментарях масово писатимуть про «панд-людоловів»».

Віктор ТАРАН, політолог, про стиль спілкування з парламентом нинішнього очільника Офісу Президента Кирила Буданова:

«Перше, що впадає у вічі – це спілкування Буданова з парламентарями. Воно настільки контрастує зі стилем попереднього очільника Офісу Президента (Єрмака. – Ред.), що депутати наповнились суб'єктивністю і, здається, згадали про свою відповідальність за долю країни... Здається, з'явився «дорослий у кімнаті», який не тільки може прорахувати загрози і дії на три кроки вперед, а й має витримку та повагу, щоб прокомунікувати це спокійно та цивілізовано».

Юрій КАСЬЯНОВ, військовослужбовець ЗСУ, волонтер, про проблеми мобілізації:

«Люди бачать, що мобілізація починається з насильницької «бусифікації» і закінчується в штурмових полках, які копіюють тактику російських м'ясних штурмів. Тому бояться йти в армію, хай там що Головка говорить про «людське ставлення до солдатів»... Не треба плутати причину з наслідками. Спочатку має бути людське ставлення, грамотні, професійні командири, а потім уже «бусифікація», якщо інші засоби переконання не діють. У штурмові полки ніхто не хоче йти – це факт. Тому не хочуть повертатися і СЗЧ-шники, якими теж пріоритетно комплектують ці полки».

Кирило БУДАНОВ, керівник Офісу Президента, про роздвоєність суспільства:

«Ви подивіться, у нас страшна проблема в суспільстві. У нас герой – той, хто воює, зараз реально на фронті, проливає кров. Всі стають на коліна, коли несуть труни. Й у нас так само герой, який записує відосики «як я, вибачте, послав на три букви ТЦК» чи «як я перебіг «зеленку» через кордон», а ви тупі отут лишайтеся. І вони обидва – герої одночасно! Це страшна проблема. Вона показує відсутність єдності».

Валерій ПЕКАР, громадський діяч, про війну на Близькому Сході:

«Почнемо з бази. Перемога – це мир, кращий за попередній... Здається, що Іран зазнав поразки: він розбомблений вщент і відкинутий на десятки років назад. Але режим аятол вистояв, ядерна програма продовжиться, і контроль над протокою став явним. США можуть думати, що Іран зазнав поразки, але Іран – переміг».

Сергій МАРЧЕНКО, військовослужбовець, блогер, про те, як змінився світ:

«Світ став настільки складним, що Ізраїль дружить з росією, а росія надає військову допомогу Ірану, який законодавчо закріпив зобов'язання знищити Ізраїль. І це не заважає Ізраїлю бомбити союзника росії, Іран, а росії надавати Ірану цілі на території країни свого друга Натаньяху».

Юрій БОГДАНОВ, публіцист, про парадоксальні результати війни на Близькому Сході:

«Так, ми ненавидимо режим аятол, і є за що. Але все одно якимось доволі кумедно виходить. От путін хотів демілітаризувати Україну, а тепер українські ракети і дрони долітають до Балтійського й Каспійського морів, про що ми навіть мріяли не могли до 2022 року. От Трамп хотів демілітаризувати Іран, а тепер Іран буде збирати данину в Ормузькій протоці, хоча ще місяць тому про це навіть мріяли не міг».

■ Усе для фронту, все для Перемоги!

Петро Порошенко передав партію «Ай-Петрі» захисникам столиці

Фотоколаж: eurosolidarity.org

«А до «Ай-Петрі» ще й наші «крошенівські» пасочки!»

Ці комплекси можуть успішно «саджати» «Шахеда»

Ольга СОКОЛОВА

«Ми передаємо п'ять комплексів протидії технічним розвідкам 12-му окремому центру, з яким працюємо ще з моменту його створення. Найкращим операторам, які за допомогою «Ай-Петрі» «саджатимуть» розвідувальні дрони, «Шахеда» та ударні безпілотники ворога. Як завжди,

до комплексів додатково йдуть пікапи, генератори, зарядні станції та комплекси РЕБ, – зазначив п'ятий президент. – Також передаємо комплекс і хлопцям зі штурмової бригади Національної поліції «Лють». Він йде вже з можливістю «саджати» й FPV-дрони. Хлопці вже скоро поїдуть з нашим комплексом на лінію бойового зіткнення, і ця опція рятуватиме життя наших воїнів. Загалом ми передаємо шість комплексів «Ай-Петрі», а буде ще більше».

До речі, російські

дрони-розвідники і ударні БПЛА – «Ланцети», «Зали», «Орлани»

«У розробку «Ай-Петрі» Петро Порошенко вклав 200 мільйонів гривень»

та інші – загрожують не тільки українським військам, а й нашій критичній інфраструктурі та цивільним об'єктам. «Ай-Петрі» – це кібербезпека, яка має

унікальні властивості, розроблена фахівцями команди Порошенка – програмістами, інженерами. «Сьогодні нічого подібного немає ані в Збройних Силах України, ані у противника. А ми налагодили серійне виробництво», – повідомляв раніше Порошенко.

Загалом від початку проекту війська вже отримали близько трьох сотень комплексів. У розробку «Ай-Петрі» Петро Порошенко вклав 200 мільйонів гривень. ■

■ Політична кухня

Порошенко привітав з перемогою сестринську партію «Тиса» на виборах в Угорщині

Як відомо, партія «Тиса», як і «Європейська Солідарність», входить до політичної сім'ї Європейської народної партії

Ольга СОКОЛОВА

Петро Порошенко привітав демократичний вибір угорського народу і перемогу партії «Тиса» та її лідера Петра Мадяра. «Це була дуже конкурентна, драматична, емоційна і ди-

намічна кампанія, яка змусила багатьох широким переживати за її перебіг. Вибір зроблено, тож час знизити градус виборчої риторики та повернутися до прагматичної роботи в інтересах держави і громадян

брим другом, важливим партнером і надійним сусідом. Зрештою, наше спільне майбутнє в Європейському Союзі та Північноатлантичному альянсі. Так і буде!», – наголосив п'ятий президент.

«В Україні хотіли б бачити Угорщину добрим другом, важливим партнером і надійним сусідом»

та Європи», – написав у соцмережах лідер «Євросолідарності».

«В Україні хотіли б бачити Угорщину до-

Зазначимо, що на драматичних виборах в Угорщині 12 квітня партія «Фідес», яку очолює Віктор Обран

■ Подія тижня

«Недружня країна»: путін не буде дзвонити Мадяру

Речник кремля Дмитрій Песков заявив, що росія не буде вітати лідера угорської опозиційної партії «Тиса» 45-річного Петра Мадяра з перемогою на виборах, оскільки Угорщина є «недружною» країною

Марта САЛО

Песков наголосив, що росія не «надсилає привітання недружнім країнам». «А Угорщина – недружня країна, вона підтримує санкції проти нас», – сказав речник Кремля.

У Пескова уточнили, чи означає це, що Москва дружила виключно з прем'єром

Угорщини Віктором Орбаном? «Ми з ним вели діалог», – відповів він на це.

Раніше Петер Мадяр заявив, що не телефонуватиме путіну першим. Але якщо той подзвонить, він закликати його припинити війну проти України. У відповідь у кремлі відповіли, що контактів з Мадяром наразі не

16-річну еру правління Угорщиною 62-літнього Віктора Орбана перервав колишній його фанат і співпартієць Петер Мадяр, опозиційна партія якого «Тиса» набрала 138 голосів у парламенті і здобула конституційну більшість.

заплановано.

Тим часом лідер угорської опозиційної партії «Тиса» заявив про намір зустрітися із Президентом України Володимиром Зеленським. Петер Мадяр

також зазначив, що як країна-сусід України та Угорщина мають спільні безпекові та політичні виклики, які потребують постійної комунікації на рівні лідерів держав. ■

– україноненависник і друг одночасно путіна та Трампа, зазнала нищівної поразки, отримавши лише 55 місць у парламенті. Переможець – партія «Тиса» матиме 138 мандатів, а це – конституційна більшість. Ще 6 місць отримала «Мі Хазанк» («Наша Батьківщина»).

Лідер «Тиси» Петер Мадяр заявив, що з приходом до влади його уряду Угорщина знову буде надійним партнером у ЄС і НАТО, та відновить дружні зв'язки із сусідами у Центрально-Східній Європі, зокрема Польщею.

Щодо стосунків з Україною, то експерти теж висловлюють надію, що Будапешт перестане нарешті блокувати рух України до Європи, а також 90-мільярдний кредит Києву. ■

Резонанс

Це був привіт від «московської церкви»?

У Шевченківському районі Києва чоловік пошкодив дорогий позашляховик Land Rover народного депутата від Володимирщини Ігоря Гузя

Фотоколаж: ТРК «Аверс».

«Сподіваюся, зможуть встановити замовників», – звернувся Ігор Гузь до правоохоронців.

Ліна ВОГОНЬ

Інцидент стався вранці 12 квітня на вулиці Бульварно-Кудрявській в столиці.

Близько 7-ої ранку невідомий розбив цеглиною бічне скло позашляховика Land Rover.

Водночас народний депутат Ігор Гузь заявив у соцмережах, що затрима-

ний 53-річний уродженець Луганської області нібито намагався підпалити його авто, адже при собі мав каністру.

«Ймовірно, це саме той підхід, коли обирають соціально вразливих осіб і дають їм відповідні завдання. Сподіваюся, зможуть встановити замовників», – написав він у Facebook.

« Близько 7-ої ранку невідомий розбив цеглиною бічне скло позашляховика Land Rover. »

Депутат також припустив, що інцидент може бути пов'язаний із його публічною позицією щодо «московської церкви» на Волині.

Поліція відкрила кримінальне провадження за ч. 1 ст. 296 ККУ – хуліганство. Наразі тривають слідчі дії, правоохоронці встановлюють усі обставини події. ■

Особливий випадок

54-річний волинянин став посмертним донором

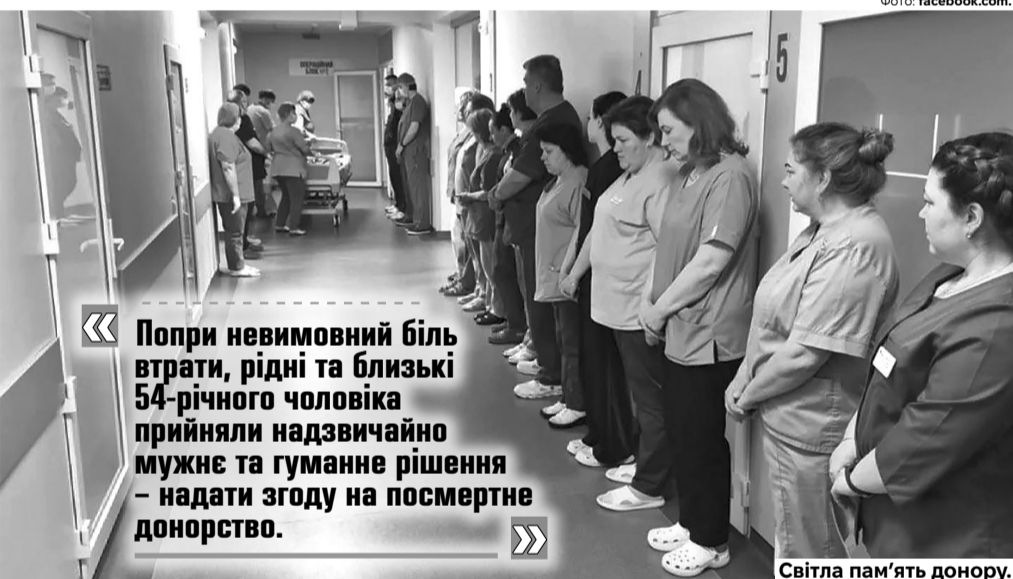

Фото: facebook.com.

Світла пам'ять донору.

« Попри невимовний біль втрати, рідні та близькі 54-річного чоловіка прийняли надзвичайно мужнє та гуманне рішення – надати згоду на посмертне донорство. »

Перед початком операції медичний персонал вишикувався у «коридор шани»

Раїса ІВАНЮК

У Володимирському ТМО 54-річний волинянин став посмертним донором – після зго-

ди рідних медики провели операцію з вилучення органів для трансплантації, що дасть шанс на життя іншим пацієнтам.

«Сьогодні у стінах нашої лікарні панувала особлива тиша – тиша глибокої пошани та надії. Команда лікарів Центру трансплантології «Першого медичного об'єднання Львова» спільно з

лікарями Володимирського ТМО провела операцію зі забору органів, яка дарує шанс на життя людям, чий одужання залежить лише від дива трансплантації, – повідомили у медзакладі. – Донором став 54-річний чоловік із констатованою смертю мозку внаслідок перенесеного важкого геморагічного інсульту. Попри невимовний

біль втрати, його рідні та близькі прийняли надзвичайно мужнє та гуманне рішення – надати згоду на посмертне донорство. Цей жест – найвищий прояв жертовності, завдяки якому нирки померлого зможуть продовжити життя іншої людини».

Перед початком операції медичний персонал ТМО вишикувався у «коридор шани». Це – традиція вдячності людині, яка, відходячи у Вічність, стає рятівником для інших. У ці хвилини кожен із нас відчував величезну відповідальність та шану до донора.

«Висловлюємо найщиріші співчуття родині померлого. Ваше рішення дало можливість жити далі тим, хто вже майже втратив надію. Також дякуємо команді трансплантологів та всім залученим фахівцям за професійність та злагожену роботу. Світла пам'ять донору. Шана родині за дароване життя», – наголосили у Володимирському ТМО.

До речі, у Великодню ніч від посмертного донора у Луцьку отримали необхідний орган та надію на повноцінне життя і двоє пацієнтів із термінальною стадією ниркової недостатності. ■

Погляд

Ніна КОСТРУБА,
позаштатний кореспондент
газети «Волинь»

«На таку виставу варто йти з українським прапором!»

І я готова підписатися під словами старшої пані, промовленими після вистави «Ребелія» від творчого об'єднання МУР

Я хочу поділитися враженнями від побаченої неймовірно захоплюючої театральної постанови. Все вийшло якось несподівано. Знаю, що моя внучка вміє дивувати сюрпризами. І тут у телефоні – повідомлення й картинка. Виявляється, це був квиток на невідому мені виставу саме від неї. Досить дорогий, тому вибору не було.

Уже поспішаючи до Волинського академічного обласного українського музично-драматичного театру імені Т. Г. Шевченка, де й відбувалася музично-театральна постановка, звернула увагу на людей, які поодинокі і гуртом також заходили до цього закладу. І вже, пробираючись на своє місце, не могла не зауважити, що 90 відсотків присутніх – молодь.

Зазначу, і на балконі, і в партері все було зайнято. Забігаючи наперед скажу: таке варто побачити. Отож, назва «Ребелія» означає Бунт. МУР – назва київського творчого об'єднання, яке її створило. Сюжет твору – це історія боротьби і проголошення української незалежності від кінця 1950-их і до 1991-го року – Дня проголошення незалежності України. На сцені – зовсім молоді люди, яким не більше 30-ти років, а їх талановитому автору сценарію, режисеру Олександру Хоменку – 23.

Чомусь у свої молоді роки, які у деякій мірі припали на цей період, мої однолітки, в тому числі і я, не дуже вникали в тогочасні історичні події. Здавалося, минуло майже два десятиліття після Другої світової війни, мирний час і все ніби добре. Але чи добре було насправді? У шкільній програмі було що завгодно – прагнення справедливості, загальнолюдські цінності, але українська ідея, прагнення до вільної, незалежної держави приваблювала найкращих і найсильніших. Їх не зламали. Пройшли роки, роки болю і страху, щоб досягти омріяної мети – Дня Незалежності України.

Саме у «Ребелії», поєднуючи концерт-мюзикл із живим оркестром, танцювальне шоу високого рівня, драматичну виставу отой шлях пройшли Лесь Танюк, Василь Симоненко, Василь Стус, В'ячеслав Чорновіл, Іван Світличний, Алла Горська, Іван Драч, Іван Дзюба... Люди-патріоти, які відкрито протистояли тодішній системі, відстоюючи власні переконання, права людини та свободу, і зазнавали переслідувань. Бездоганна гра акторів, емоції, переживання аж до мурашок на шкірі, а ще тісний зв'язок сцени і зали не покидали ні на мить. Я бачила, як поруч дві старші жінки аж до сліз переживали події, емоційно реагували на гру акторів. А ще одна із них сказала: «На таку виставу варто йти з українським прапором!»

«Чи станемо ми вільними не лише формально, а й внутрішньо? Чи зможемо ми вийти з минулого не як жертви, а як творці? Чи збудуємо таку Україну, в якій захотілось би жити тим, хто боровся і тим, хто народився завтра? Ми тільки на початку великого шляху, але тепер він наш. Це залежить не від гасел, не від маніфестів, не від календарних дат. Це залежить від кожного з нас. Тому – тримай. Ось тобі моя рука, бо цей день так настав. Наш час – настав!» – звучало зі сцени.

Безперечно, що настав час нових людей, які доступуються до сердець по-новому, до нашого майбутнього – молоді, яким зараз 20+.

Після закінчення вистави відбувся розіграш трьох лотів, які й були успішно продані. Всі виручені кошти будуть передані на потреби військових. Як зазначив режисер Олександр Хоменко, МУР зі своєю аудиторією у рамках всеукраїнського туру зібрав понад 8 мільйонів гривень на підтримку «Азову». Зокрема, на закупівлю мобільних командних пунктів і наземних роботизованих комплексів (НРК). ■

У місті Володимирі суд виніс вирок адміністратору Телеграм-спільноти, який публікував місця перебування працівників ТЦК. Чоловіка засудили до 5 років позбавлення волі, однак звільнили від відбування покарання з випробуванням на 2 роки та конфіскували телефон.

Середня номінальна заробітна плата (зарплата без врахування інфляції. – Ред.) у Волинській області у лютому 2026 року становила 23 767 грн (в Україні – 28 321 грн). Це в 2,7 раза вище мінімального її рівня (8 647 грн). Порівняно з лютим 2025-го розмір заробітної плати збільшився на 27,5%.

УКРПОШТА

**1500 ГРИВЕНЬ:
ОФОРМЛЮЙТЕ
ПЕРЕДПЛАТУ
З КВІТНЕВОЇ
ВИПЛАТИ**

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС ГАЗЕТИ «ВОЛИНЬ»: 30000

Незагойна рана

«Якщо син воює, то батько теж має бути там, де його дитина»

Закінчення. Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«ТО БУЛО КОХАННЯ З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ»

«Пазли» їхнього спільного життєвого шляху могли й не скласти-ся, якби не збіг обставин. Адже Оксана народилася в Берестечку, з семи літ («батько втопився, й мама згодом виїхала заміж вдруге») рос-ла в селищі Луків на Турійщині. А ось коли дівчині було двадцять, вона приїхала в Тристені тодіш-нього Рожищенського району.

– Мама родом із цього села, – пригадує Оксана. – Я не раз бувала тут – у своїх дідуся й бабусі. І ось бабуся занедужала – я її подгляда-ла. Тоді й познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком – рожищен-цем Володимиром Войтюком, який, закінчивши Рожищенський зоовет-еринарний технікум, працював у Тристені, де ще був колгосп. Дата нашої першої зустрічі добре за-пам'яталася, бо ж вона припала на День ангела Оксани – 6 люто-го. Йшли знайомі хлопці та дівчата вітати мене з іменинами – і в цій компанії привели ветеринара, який був новою людиною в селі. То було кохання з першого погляду.

Це був 1996-ий. З того часу вони й почали зустрічатися, а через рік і декілька днів, 9 люто-го, одружилися. Хоч Володимир із Рожища, молода сім'я обрала для проживання Тристені, де чоловік мав роботу. Хату стареньку купили й почали будувати нове житло. Там народився син-первісток Назар, а через чотири роки – двійнята – Юля й Ілля.

– Але померла мама Вова, й ми десь через рік перебралися в батьківський дім, – повертається жінка спогадом у минуле. – Через п'ять літ не стало й батька. 19 років ми – рожищани. Хоч чоловік так і працював то в Тристені, поки там був колгосп, то в Криватці – у фер-мера Ерика (йдеться про ТЗОВ «Пр-сам» на території Безрулівків-ської сільської ради Рожищенсь-кого району, де вирощували свиней. – Авт.), то почав ізидати на роботу в Польщу. І на 25 лютого 2022 року у нього була і домовленість їхати за кордон, і квиток. Але 24-го почала-ся повномасштабна війна – плани змінилися. Ще, до речі, за два тижні до цього ми встигли відсвяткувати своє срібне весілля. Вова подару-вав мені обручку.

«НАС ВІЙНА ЗАСТАЛА В ПОЛАСНІЙ»

На цей час старший син по-дружжя Войтюків служив у ЗСУ. Хоч, як каже жінка, й не хотіла пускати його на військову службу, він зро-бив, як задумав:

– Після строків служби Наз-зар на різних роботах був, а одно-го «прекрасного» дня сказав: «Все – йду в АТО», і підписав контракт. Тож ще за два роки до початку повномасштабного вторгнення був на Сході України. І ось – ранок 24 лютого. Ми проснулися всі, як зазвичай. Збиралися на роботу – й молодші донька та син, здобув-ши професію, вже працювали. Але подзвонив Назар і сказав: «Мам, почалася війна. Бережи себе!». В той час він був у Попасній на Лу-ганщині. У нього планувалася ро-тація, але... То я так і кажу, що нас війна застала в Поласній, де був наш син і наші думки про те, як він там. Це йому ми мали говорити, щоб берег себе.

Володимир Войтюк відразу сказав дружині: «Я йду у військо-

Сім'я Войтюків зустрілася у день 50-ліття чоловіка, тата. Востаннє...

мат». На її слова: «Ти ж, мав їхати у Польщу», – відповідь була коротка: «Якщо син воює, то батько теж має бути там, де його дитина».

– А ми ще ж і живемо біля військкомату, – розповідає Окса-на, – то Вова бачив, що там зразу вишикувалася черга тих, хто хотів записатися в ЗСУ. Тиждень він хо-див у військкомат, як на роботу. Йі жодного разу не сказав, що завтра вже не піде. Навпаки, чула від нього одне: «Я маю захищати вас – хто, як не я?» І таки Вову взяли. Зважаючи на стан здоров'я (він мав серйозні проблеми із тиском), його залиши-ли на службі у військкоматі, чергу-вав ще на блокпостах. І так було до року. Я навіть не думала, що чоло-вік відправлять на Схід України. Але сталося те, що сталося. Дали баночку таблеток для пониження тиску – і в дорогу. У Нововолинську тоді набиралася 417-й батальйон 33-ї ОМБр... Там прийшов підгтов-ку, а вже звідти потрапив на Запо-різький напрямок.

Оксана пригадує, як навесні 2023 року, ще будучи на полігоні під час навчання, чоловік приїх-дав додому. Якраз на Великдень це було. А потім в останній місяць літа приїздив у короткотривалу відпустку вже із Запоріжжя – з П'я-тихаток. В нього 5 серпня – день народження, якраз – золотий юві-лей, і вони його разом відзначили. Не думали тоді, що це – їхня остан-ня зустріч.

Якою вона була, чим запам'я-талася? При згадці про це Оксана, не втримуючись від сліз болю та розчулення, каже:

– Чоловік не дуже тішив звін-ками – слав есемески чи просто плюсики, що означали, що в нього все добре. А того дня вранці зате-лефонував і сказав: «У мене все до-бре. Йду на позицію». Я на роботі – зайнята своїми справами (Окс-ана працює оператором Рожищен-ської філії ПрАТ «Волиньоблене-рго». – Авт.), й тут мене гукають дівчата: «Бігом суди – щось ти з документами наплутала». Спуска-юся з другого поверху з думкою, що

ж «не так» зробила, а внизу стоїть мій чоловік з букетом троянд. Так мої колеги підіграли Вові, і його по-ява стала для мене несподіваним сюрпризом.

Десять днів був тоді Володимир Войтюк удома. Коли його вітали із золотим ювілеєм, то за багатьма побажаннями в усіх була, звичайно, одна думка – щоб він повернувся додому живий. Але невблаганна війна забрала його життя.

«ВАШ ЧОЛОВІК ПРОПАВ БЕЗВІСТІ»

У грудні 2023 року Володимир якраз на Різдва потрапив у лікар-ню міста Запоріжжя. Бо, за словами дружини, коли вертався з позиції, то тиск так підскочив, що ледь дій-шов до місця розташування під-розділу.

– Його вже хлопці витягували на собі. І один із побратимів роз-повів після похорону, що Вову че-рез стан здоров'я хотіли залишити при штабі. Але він не погодився на це і сказав, що буде разом з хло-пцями ходити на позицію. В кінці

«Твій уже вдома, маєш могилу, а я ще – між небом і землею»

Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

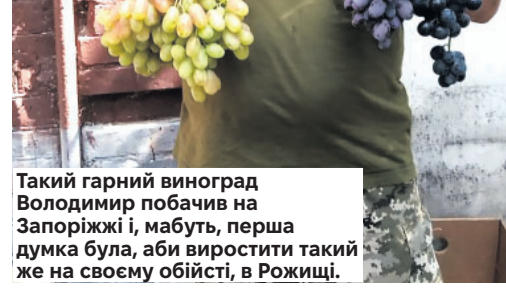
Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

Дружина понаписувала заяви мій чоловік з букетом троянд. Так мої колеги підіграли Вові, і його по-ява стала для мене несподіваним сюрпризом.

– І я зіткнулася з тим, що мене дуже здивувало. На той час уже два роки йшла велика війна – хлопці гинули, пропадали безвісти, по-трапляли в полон. Тобто, моя про-блема – не нова. А мені здавалося, що і перша, хто шукає свого чоло-віка: куди не йшла, то зразу не вда-валося вирішити питання, чула, що то таку довідку треба ще принести, то таку... Ну дайте список докумен-тів, аби все можна було зробити без затягування.

Два місяці тривали пошуки, і в цей час Оксана Войтюк уже знала, що її чоловік загинув. Про це ска-зав її, зателефонувавши, його по-братим. Тільки ж тіло не забрали з поля бою. Й жінка розповідає те, що її боляче вразило:

– Як виявилось, командуван-

Такий гарний виноград Володимир побачив на Запоріжжі і, мабуть, перша думка була, аби виростити такий же на своєму обійсті, в Рожищі.

Оксана Войтюк проводить сина на війну після його короткочасної відпустки.

не давало наказу забирати тіла загиблих. І коли зустріла ще одно-го побратима чоловіка – Льоня Бондарука з Топільного, який був вдома на лікуванні, й почула від нього: «Володі нема», то мої нерви не витримали і я різко, мабуть, ви-словилася: «Чого ти без нього при-їхав?» І той Льоня, повернувшись у частину, взяв хлопців на допомогу, й вони винесли і Володі, й Іще, ради й сказали: «Ваш чоловік про-пав безвісти».

І це – не просто слова. Окса-на бачила відео, яке їй прислали побратими, – у ньому зафіксовано, як вони йдуть на позицію, а непо-далік стежки лежать тіла бійців, які числяться у списку тих, хто пропав безвісти. Потім таке відео знайшла і в соцмережах.

«Рятує робота. А приходиш додому й не знаєш, де себе подіти.»

– Я розумію якоюсь мірою, – розмирковує моя співбесідниця, – що Вова мій – високий і вагоу – на сто кілограмів. Не кожному під силу витягнути його. Думала про це, коли на похоронах чоловіка побачила одного з побратимів – невисокого, худенького, який би сам не справився. Вдячна, що вони таки згуртувалися й забрали тіла загиблих. А за самодіяльність, за

– Я розумію якоюсь мірою, – розмирковує моя співбесідниця, – що Вова мій – високий і вагоу – на сто кілограмів. Не кожному під силу витягнути його. Думала про це, коли на похоронах чоловіка побачила одного з побратимів – невисокого, худенького, який би сам не справився. Вдячна, що вони таки згуртувалися й забрали тіла загиблих. А за самодіяльність, за

«Твій уже вдома, маєш могилу, а я ще – між небом і землею»

Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

Дружина понаписувала заяви мій чоловік з букетом троянд. Так мої колеги підіграли Вові, і його по-ява стала для мене несподіваним сюрпризом.

– І я зіткнулася з тим, що мене дуже здивувало. На той час уже два роки йшла велика війна – хлопці гинули, пропадали безвісти, по-трапляли в полон. Тобто, моя про-блема – не нова. А мені здавалося, що і перша, хто шукає свого чоло-віка: куди не йшла, то зразу не вда-валося вирішити питання, чула, що то таку довідку треба ще принести, то таку... Ну дайте список докумен-тів, аби все можна було зробити без затягування.

Два місяці тривали пошуки, і в цей час Оксана Войтюк уже знала, що її чоловік загинув. Про це ска-зав її, зателефонувавши, його по-братим. Тільки ж тіло не забрали з поля бою. Й жінка розповідає те, що її боляче вразило:

– Як виявилось, командуван-

Подружжя Оксани й Володимира Войтюків ще встигло відзначити срібний ювілей свого шлюбу.

те, що не послуhalиси начальства, знаю, ще наганяй мали. Коли хлоп-ці взяли за це «несанкціоновану операцію», то дзвонили мені: один день пішли, але не змогли забрати, другий – теж. Чекали туману, щоб під його прикриттям було менше ризику, і в якийсь вечір – вдало-ся. Мені це зразу було відомо. Да-кувала Богу, що вже заберуть тіло у морг, – не лежатиме на полі, де пташки літають, лисиці ходять (до речі, через днів два та територія була вже окупована). І офіційне сповіщення одержала, що чоловік загинув.

Життя Володимира Войтюка обіравалося 30 січня 2024 року в районі Новоградівки Пологівського району Запорізької області. Про-вели захисника-Героя в останню путь 1 квітня.

«Твій уже вдома, маєш могилу, а я ще – між небом і землею»

Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

Два роки минуло, як захисни-ка-Героя провели в останню путь, – похоронили його на кладовищі рідного міста 1 квітня. А Оксана Войтюк вертається спогадом до тих двох місяців, коли чоловік був у списках тих, хто пропав безвісти: – За цей час познайомилася з друзинами, чоловіки яких і досі не знайдені, не ідентифіковані. Йі те-пер з ними спілкуємося. Одна з них казала: «Твій уже вдома, маєш мо-гилу, а я ще – між небом і землею».

Бо ти на Землі – Людина!

Марія Долиновська: берегти своє – навіть коли світ хитається

Десять років вона збирала вишиванки Волинського Прибужжя, а сьогодні об'єднує жінок, які тримають культуру, родину і країну

Ігор ЛІСОВИЙ

Перша приватна на Волині етногалерея «Русовичі» – справа життя Марії Долиновської, її продовження, її внутріш-ня розмова з історією. Тут, серед тканин, візерунків і кольорів, зібрана унікальна колекція вишиванок Волинського Прибужжя (у пошуках вишиванок пані Марія з чоловіком Ярос-лавом об'їздила багато сіл Волини та Львівщини). Тому кожна сорочка – не просто річ. Це чиясь доля, чиясь любов, чиясь молитва, за-шта у нитку...

Логічним продовжен-ням активної громадської роботи Марії Долиновської став факт обрання її на-прикінці минулого року головою «Союзу українко-Нововолинської громади. Бо це не просто посада – це відповідальність. Бути голосом жінок, які трима-ють тил, культуру, родину. Бути точкою опори, коли світ хитається.

– Маріє Василіно, – запитує її, – чи спонукає до переосмислення по-передньої активної діяль-ності у царині етнографії, фольклору обрання на та-кий відповідальний пост у громаді?

– Спочатку задумалася над таким трактуванням, – диліться співбесідниця, – але проаналізувала свою діяльність у руслі етногра-фічних пошуків і побачила, що моя робота і колег у багатьох напрямках спів-звучна зі Статутом діяльно-сті «Союзу українко». Ми пам'ятаємо, і це надихає до роботи, що з 1927 року «Союз українко» у нашому краї очолювала дружина знаного на наших теренах громадського і політично-го діяча Арсена Річинсько-го Ніна (Арсен Річинський (1892–1956) – волинський

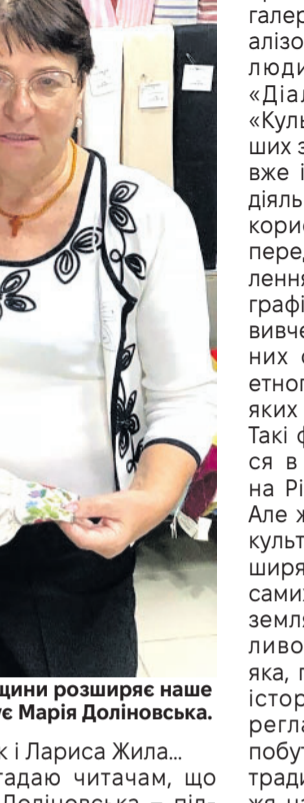
Палата №6

Трамн зобразив себе в образі Ісуса

Президент США опублікував у своїй соцмережі Truth Social згенероване Штучним інтелектом зображення, на якому він був представлений у вигляді Христа, що зцілює хворих в оточенні американських прапорів і орлів. Це сталося на перший день Великодня незабаром після того, як президент розкритикував Папу Лева XIV виступ проти війни з Іраном

Марта САЛО

Одразу у коментарях під цим зображенням у Truth Social користувачі почали масово називати президента США «хворим», «богохульником» і «антихристом».

«Вивчення локальної культурної спадщини розширяє наше уявлення про самих себе», – наголошує Марія Долиновська.

український громадський, політичний і церковний діяч, композитор, фото-граф, краєзнавець, осно-положник української етнології релігії, святий сповідник, лікар. – Ред.). Їхня донька пані Людмила у нашому місті пам'ятна всім як талановитий педа-гог-математик і активіст-ка громадського життя. У Нововолинську діяльність осередку була відновле-на у 1991 році і її очільниці Ольга Кириченко, Марія Рябенчук, Ореста Охри-мович, Надія Бельська раз-ом із членкинями були в авангарді всіх національ-но-патріотичних заходів. Неперевершеним є внесок «союзянки» Надії Войтко і наших посестер при допо-мозі органів місцевого сам-врядування у створенні і наповненні експонатами міського історичного му-зею. Запропонована і ре-алізована нововолинськи-ми «союзянками» хода у вишиванках у День Неза-лежності держави відразу стала улюбленою для міс-тян і вивом найвищого па-тріотизму. На посаді голо-ви осередку мені відразу підставили плече допомо-ги мої заступниці Лариса

Вознок і Лариса Жила... Нагадаю читачам, що Марія Долиновська – під-приємець за фахом, але культурна діячка за покли-канням. Вона не просто збирає – вона повертає. Повертає імена, історії, сенси. В її галереї відбува-ються зустрічі з людьми, які мають що сказати не гучно, але важливо. Тут говорять про Волинь і Волинське Прибужжя не як про гео-графію, а як про живу тка-нину пам'яті.

До речі, зібрані експо-нати в етногалереї «Русо-вичі» свідчать про те, що наймолодше місто області Нововолинськ заснова-не не в чистому полі, а на місці чотирьох сіл із своєю правдавньою культурою (одне з них – Русовичі), яка визначає його ідентич-ність.

– Я побачила у попе-редній діяльності нашого осередку активну участь у багатьох загальноми-ських патріотичних заходах і спіймала себе на думці, – продовжує Марія Васи-ліна, – що вже третій рік поспіль, у рамках діяльно-сті етногалереї «Русови-чі», ми самі організуємо і проводимо такі заходи. З

вості і вважається одним із маркерів нашої місцевості та ідентичності, а також незаперечним символом нашої незламності у всі періоди визвольної бо-ротьби. Ми повинні від-творити свою прибузку ідентичність, коли війна за-строила наші національні почуття, тож така робота надто потрібна. Наші сусі-ди львів'яни, сокальчани, вже пішли набагато далі в цьому напрямку.

– Пані Маріє, але ви очолюєте осередок у час війни?

– Це накладає дуже великий відбиток на нашу

Одразу у коментарях під цим зображенням у Truth Social користувачі почали масово називати президента США «хворим», «богохульником» і «антихристом».

і що це має відно-шення до «Червоно-го Хреста», – сказав Дональд Трамн, наго-ловивши, що «тільки фейкові новини» мог-

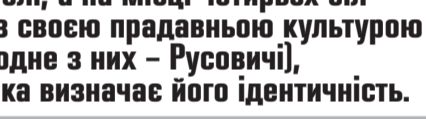
Зібрані експонати в етногалереї «Русовичі» свідчать про те, що наймолодше місто області Нововолинськ засноване не в чистому полі, а на місці чотирьох сіл із своєю правдавньою культурою (одне з них – Русовичі), яка визначає його ідентичність.

дільність. Без зайвих слів мовлю: тільки минулого року ми зібрали кошти для ЗСУ на придбання шести дронів. Зараз вже будемо передавати знову кошти для цього... Майже у всіх наших «союзянок» грома-ді хтось захищає Україну. Он наш зять Роман Охри-мович – оператор Без-пілотників у лавах 14-ої «князьківської» бригади Пі-шов на фронт доброволь-цем із перших днів війни, – скромно каже Марія Васи-ліна, промовчав-ши, що після початку пов-номасштабної війни ця невизначна жінка розгор-нула широку благодійну діяльність – організу-вала фотосесії, передаю-чи таким чином кошти на підтримку ЗСУ.

Її власна родина – це один доказ того, що сила не завжди гучна. Три донь-ки, чоловік Вячеслав – її тил, її опора. Зять – на фронті. І це вже інша ре-альність, яка входить у дім без запрошення. Але навіть у цій реальності пані Марія знає: культура і свобода – це дві сторони однієї монети. У її історії немає пафосу. Є праця. Є тиша, в якій народжується сенс. Є впертість берегти своє, навіть коли навколо все змінюється.

Марія Долиновська не називає себе бергинею. Вона просто робить свою справу. Але саме з таких людей і складається країна – не з гучних слів, а з тих, хто щодня, крок за кроком, не дає зникнути тому, що робить нас нами. Україн-цями і українками. ■

Як створювалася перша на Волині приватна етнога-лерея «Русовичі» – шукайте за цим QR-кодом:

Спочатку Дональд Трамн зобразив себе у ролі Папи Римського. Але цього йому вийшло замало – в його оголошенні себе Ісусом Христом

Спочатку Дональд Трамн зобразив себе у ролі Папи Римського. Але цього йому вийшло замало – в його оголошенні себе Ісусом Христом

Пульт тижня

У Цумані молодь влаштувала вогняне «шоу» на Великдень

Замість молитви – вогнища з гуми

Любомира НАТИНКА

Мешканці Цуманської громади обурені нічними розвагами місцевої молоді. Поки тривала святкова служба, група хлопців влаштувала «вогняне шоу», спалюючи автомобільні шини в центрі селища. Кадри інциденту підлітки з гордістю поширили в TikTok.

У селищній раді вже відреагували на інцидент. Влада зазначає: коли справа доходить до штрафів, батьки починають виправдовувати дітей, попри очевидні факти.

«Давайте чесно: відповідальність починається не з штрафів. Вона починається вдома. Саме батьки мають знати, де їхні діти вночі, чим вони займаються і які цінності для них є нормою. Бо повага до громади, до людей і до святинь не виникає сама по собі – вона виховується щодня. Бо поки ми шукаємо винних навколо – наші діти вчаться, що відповідальність можна перекидати, виправдати або перекласти на когось іншого», – закликають у дописі задуматися про виховання майбутнього покоління.

У ці дні в Смідині «мертвим ноги гріють»

Сьогодні в цьому селі на Старовихівщині оживає унікальний давній звичай

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

З третього дня Великодня і впродовж усього тижня у Смідині Ковельського району оживає давній, унікальний звичай «Мертвим ноги гріти», якого немає більше ніде на Волині.

Біля подвір'їв розпалюють багаття. Рідні, друзі, сусіди збираються разом, сідають навколо вогню і просто розмовляють. Згадують померлих близьких, діляться теплими спогадами.

Вважається, що тепло вогню «гріє ноги» душам предків у потойбічному світі, інформують на фейсбук-сторінці Смідинської громади.

«Ця традиція дійшла до нас із глибокої давнини.

Смідин – єдине село, де цей звичай зберігся майже в первісному вигляді. Це наша жива нитка, яка з'єднує покоління, пам'ять і тепло спільноти.

Дякуємо нашим бабусям і дідусям, що передали її нам. Публікуйте свої фото біля багаття!

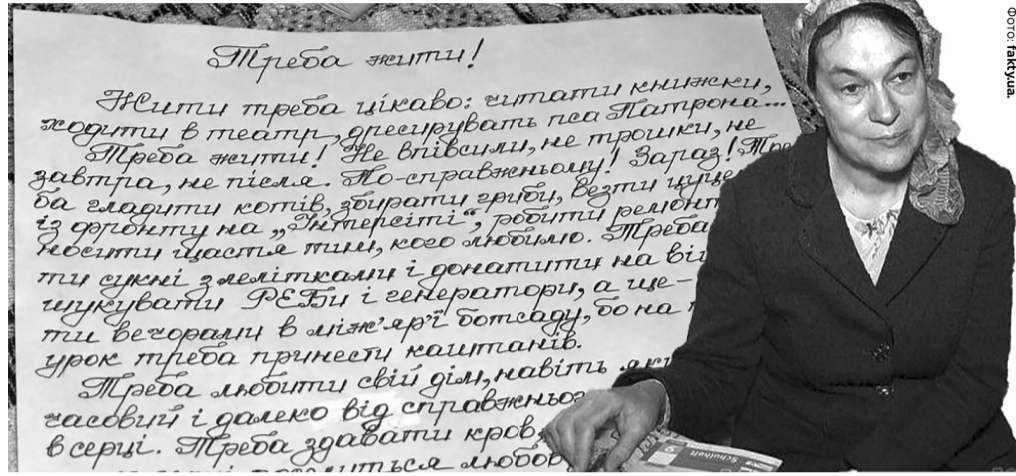
Позначайте: Смідинська громада, Центр культури Смідин. Нехай про нашу унікальну традицію дізнається вся Україна!» – наголошують у Смідинській громаді.

Військові 14-ї окремої механізованої «волинської» бригади імені князя Романа Великого безпілотником відправляли на позиції побратимам їжу, назад він повернувся з котом і собакою. Евакуювати тварин дреном було ризиковано, проте залишати kota і собаку там, де вони були, ще небезпечніше. Загалом тваринам довелося пролетіти 12 кілометрів.

У Ковелі відбувся Великодній ярмарок, який традиційно об'єднав колективи закладів освіти та позашкільля. Під час заходу вдалося зібрати майже 192 тисячі гривень для Сил оборони.

Цікавий співрозмовник

«Завжди інтуїтивно знала, як писати слова та де ставити розділові знаки»

Почерком пані Ганни можна милуватися. Сторінка тексту цьогорічного радіодиктанту «Треба жити».

Домогосподарка із села Дроздні Ковельського району Ганна Купрійчук потрапила у список українців, які найкраще написали Радіодиктант національної єдності-2025

Минулоріч жінка вперше взяла участь у всеукраїнській мовній акції та допустила одну помилку. Проте, що неправильно поставила знак пунктуації, дізналася від журналістів «Українського Радіо»

Вікторія МИКИТЮК

«ФІЛОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ У МЕНЕ НЕМА»

– Виросла я у багатодітній родині, де ніколи не цурались праці. Батько працював водієм у Ковельському АТП, де відзначився особливими заслугами, а мама була домогосподаркою. Бабця Дарія трудилася швачкою на Ковельській швейній фабриці. Я дякую Богу за свою бабусю Дарію (мамина мама), якою я неймовірно пишаюся. Вона була для нас живим прикладом доброти, відповідальності та високого духовного менталітету. Це була дуже розумна і достойна людина, і я їй також завдячую за всі свої вміння, грамотність та талант. За все Слава Богу!!! – розповідає «ФАКТАМ» Ганна Купрійчук. – Багато в чому завдячую батькам. Під час служби в армії наш тато був писарем. Ми з сестрою ще малі були, то садив і да-

вав прописи, щоби опанували каліграфію. Обводили ретельно кожну літеру, вчилися з ним не лише грамотно писати, а й розмовляти. Із сестрою Лілією у нас дуже схожі почерки.

Окрім того, що гарно та грамотно писала, я була ще й лаборанткою у школі з біології. У шкільній характеристиці вказано, що «учениця має гарний почерк та грамотно пише». А вчителька з української мови зауважувала, що я дуже старанна учениця, бо єдина в класі робила візитки слів, які складно писати. Крім того, наша громада – це край Лесі Українки, сюди приїздять туристи. Тому історія наших предків надихає.

– Хто ви за фахом, пані Ганно? Чи маєте філологічну освіту?

– Після школи вивчилася на швачку, але не працювала за спеціальністю. Коли мешкала в Ковелі, займалася випічкою. Обожнювала цю справу, та й замовники завжди хвалили за смачну та якісну продукцію. Коли повернулись з родиною у Дроздні, присвятила себе домашньому господарству. А воно у нас чимале! Вирощуємо курей, качок, маємо дві корови, садок і город. Робимо на продаж із моло-

ка сири, сметану, йогурти. Також допомагаємо молочними продуктами, овочами, фруктами нашій армії, адже хочеться підтримати воїнів, які нас боронять. Тому, як бачите, філологічної освіти у мене нема.

«З НИНІШНЬОГО ДИКТАНТУ ДІЗНАЛАСЯ БАГАТО НОВИХ СЛІВ»

– Як же тоді на такому високому рівні володієте граматику, знаєте правила?

– Колись було, що мене приватно просили редагувати тексти, то я це робила. В чому секрет? Мабуть, це така вроджена здібність. Завжди інтуїтивно знала як писати слово, де та які розділові знаки ставити. Коли йду вулицею і бачу, що реклама з помилками, звертаю увагу. Так і «чешуться руки» виправити. Так само у соцмережах у приватному спілкуванні завжди грамотно пишу. Було таке, що сімейна лікарка цікавилася, чи не вчителька я?

– Як довго пишете радіодиктант і яким видавався для вас нинішній?

– Пишу давно, за моїми підрахунками п'ять разів надсилала на перевірку до Києва. Ба більше, десь років десять тому допустила одну

помилку, коли у прізвищі одного із зарубіжних письменників написала зайву літеру «г». Тоді за перемогу мені навіть подарували книжку. Нинішній диктант був складний, бо Наталія Сумська швидко читала, я просто не встигала. Довелось переслухати запис в інтернеті. Чула добре, бо в мене у хаті радіоприймач, ідеальний звук. Також у тексті були спірні питання щодо розділових знаків. А ще я дізналася багато нових слів. «Допіро» наприклад, чула, що старші люди кажуть «топіро». Це значить «тепер». А ще було «пітятко», «кяхи». Про те, що цьогоріч неправильно поставила знак пунктуації, дізналась від журналістів «Українського Радіо». Але про що саме йде мова, спершу не озвучили. Перевірjala сама, але так і не зрозуміла. Тепер уже знаю – замість коми поставила двокрапку у реченні: «Матеріальне – крихке, (;) життя тікає крізь пальці». Ось така прикра помилка, на жаль. Але нічого, не сумую з цього приводу, планую наступного разу знову писати радіодиктант. Вірю, що обов'язково вже у мирній Україні. Впевнена, що тоді долучиться ще більше людей.

Додамо, що текст Радіодиктанту національної єд-

«Коли йду вулицею і бачу, що реклама з помилками, звертаю увагу. Так і «чешуться руки» виправити.»

ності-2025 – «Треба жити» – створила письменниця Євгенія Кузнєцова. Електронні листи з диктантом надіслали із 38 країн світу. Загалом на перевірку надійшло понад 11200 текстів, більшість із них – електронною поштою, але є й паперові листи.

Жодної помилки не допустилися у радіодиктанті шестеро осіб. З однією помилкою диктант написали 11 людей, серед яких і наша співрозмовниця.

Серед переможців Радіодиктанту-2025 є ще двоє представниць Ковельщини: це вчителька української мови та літератури Галина Шура із села Комарове Ратнівської громади і вчителька математики Прип'ятської гімназії Шацької громади Ольга Сидорук.

РЕКЛАМА

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Водафон – Viber, Telegram, WhatsApp; 096 77 31 037 – Київстар (Пн,Вт,Пт, 10-17).

АВТОРИНОК

ПРОДАМ: Пасат Б4 універсал (1995 р.в., газ/бензин) та сівалку зернову (4м, Німеччина). Тел. 063 176 54 48, Ольга Миколаївна.

СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

Продам картоплезибральний комбайн Анна, гноерозкидач та трактор Джон Дір 6010 (привезені з Польщі). Ціни договірні. Тел.: 050 562 45 72 (вайбер), 098 039 36 36.

РІЗНЕ

Продам жом, торфобрикети, щебін різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

Продам жом, торфобрикети, дрва, пісок, щебін різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в),

землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

Загублений військово-обліковий документ (тимчасове посвідчення військовозобов'язаного), виданий Синельниківським ОМВК на ім'я Покусай Анатолій Вікторович, 27.06.1984 року народження, вважати недійсним.

Загублений диплом про закінчення професійно-технічної освіти (серія АВ № 014950), виданий Синельниківським професійним ліцеєм 14 жовтня 2005 р. на ім'я Покусай Анатолій Вікторович, вважати недійсним.

Загублений сертифікат (серія ВЛ № 0276513) на право власності на земельну частку (пай), виданий КСП "Світанок" Луцького (колишнього Рожищенського) району, на підставі розпорядження Рожищенської РДА від 28.04.1997 р. за номером 107 на ім'я Камінська Ганна Василівна, вважати недійсним.

ПРОДАЄМО ПТИЦЮ ТА КОМБІКОРМ

Продаємо птицю: бройлер добовий та підрощений, добову м'ясоячку, каченята породи "Мулард", "Благоварка", "Башкірка"; гусенята породи "Легард Датський", індики "Біг-6". Кури-несучки дорослі та підрослі. Комбікорм для всіх видів птиці та тварин. Діє безкоштовна доставка. Тел.: 050 488 77 71, 067 634 83 34 (Наташа); 067 362 95 32, 066 408 77 76 (Люда); 067 119 53 13 (Віка); 075 408 77 71 (Ірина); 096 832 20 58, 099 627 88 55 (Світлана).

П.П. БУРМАКА Н.П. 18, 25 квітня; 2 травня. ефективно лікування від АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ лікування -анонімне www.nadiya.com.ua м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок): тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58 Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28 Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗВ від 22.04.10

ЕФЕКТИВНА РЕКЛАМА 066 824 71 60

■ Про це говорять

Голова Любешівської громади через суд покарав брехливу «активістку» з соцмереж

«Оскільки коментарі під однією з публікацій перейшли у формат образ, вирішив захищати честь і гідність у правовому полі»

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Голова Любешівської селищної ради Олег Кух на своїй фейсбук-сторінці звернувся до її читачів, вважаючи «за доцільне дати роз'яснення щодо ситуації, яка мала місце у публічному просторі на початку цього року»:

«Вже неодноразово у соціальних мережах на мою адресу поширювалися неправдива інформація, наклепи та образи, – йдеться в цьому зверненні. – Тривалий час не реагував на це, оскільки переконаний, що робота голови – це забезпечення життєдіяльності громади і робота на результат, а не участь у публічних суперечках.

Проте, коли емоційні коментарі перетворюються на спланований наклеп чи неправдиву інформацію, вони починають шкодити не лише мені особисто, а й репутації всієї громади, яку я представляю, в тому числі й на державному та міжнародному рівнях. Ми докладно багато зусиль, щоб нас сприймали як надійного та цивілізованого партнера, тому я не хочу, щоб чиїсь маніпуляції чи особиста неприязнь до мене руйнували цей імідж.

Водночас поширення неправдивої інформації щодо мене носило систематичний характер, і я довго сподівався на здоровий глузд тих, хто їх поширював. Проте є межа, за якою мовчання стає потуранням всюдозволості. Будь-яка дискусія має межі, за якими починається відповідальність.

Оскільки коментарі під однією з публікацій перейшли у формат образ та наклепу, я вирішив захищати честь і гідність у правовому полі, відтак – у січні 2026-го звернувся до поліції для надання юридичної оцінки цим діям, і дещо пізніше – до суду з цивільним позовом.

Це питання було врегульовано в Любешівському районному суді, на стадії підготовчого розгляду мого позову, де Тетяна Кононович зобов'язалася офіційно спростувати поширену нею недостовірну інформацію та відшкодувати завдану моральну шкоду.

При цьому хочу наголосити, що мене не цікавила матеріальна вигода – це було винятково питання відповідаль-

«Свобода слова нікому не дає права свідомо поширювати брехню, ображати та принижувати», – переконаний Олег Кух.

ності людини за свої слова та повага до правди. Тому отримані кошти будуть передані на підтримку нашої любешівської волонтерської кухні та однієї з частин ЗСУ у рівних частинах.

Також хочу наголосити: моє рішення – це не про особисту образу чи покарання, а про відновлення справедливості.

Свобода слова нікому не дає права свідомо поширювати брехню, ображати та принижувати. Кожен, хто обирає публічний простір для висловлювань, тим більше для неправдивої інформації та наклепів і образ, повинен розуміти, що за свої слова доведеться відповідати перед Законом. Як голова громади я завжди відкритий до конструктивної критики та чесного діалогу. Але будь-які дії, що переходять межу закону, честі та гідності, повинні мати належні правові наслідки.

Дякую усім, хто підтримав мене».

Тут же, на фейсбук-сторінці Олега Куха, було опубліковане спростування Тетяни Кононович, проти якої голова Любешівської селищної ради подавав судовий позов (пані Тетяна обізвала голову громади «бидлом» та безпідставно звинуватила його у розкраданні гуманітарної допомоги).

«Коли емоційні коментарі перетворюються на спланований наклеп чи неправдиву інформацію, вони починають шкодити не лише мені особисто, а й репутації всієї громади, яку я представляю, в тому числі й на державному та міжнародному рівнях.»

Отож подаємо текст спростування:

«Офіційно заявляю: ця інформація не відповідає дійсності. Мій коментар був брехнею та наклепом.

Публічно прошу вибачення в Олега Куха за свої слова та образи. Визнаю, що мій коментар ввів людей в оману та завдав шкоди репутації Олега Куха не лише як голови громади, а, передусім, як людини. Також прошу вибачення у всіх мешканців громади, хто прочитав мій коментар про «розкрадання гуманітарної допомоги» і повірив у нього.

Свій коментар я повністю спростовую і зобов'язуюся не писати наклепи та завжди дотримуватись поваги у спілкуванні».

■ Пульс тижня

У страшній ДТП загинуло двоє школярів

Поліцейські з'ясовують обставини аварії, яка трапилася 12 квітня, близько 18 години, між селами Хоцунь та Сваловичі, що на Любешівщині

Олена ВОЛИНЕЦЬ

17-річний водій BMW не впорався з керуванням, з'їхав на узбіччя дороги та декілька разів перевернувся. Внаслідок цього двоє пасажирів автомобіля – 17-річний та 16-річна школярі – загинули на місці події. Водій та ще двоє пасажирів не травмувалися. Керманіча транспортного засобу поліцейські затримали в порядку статті 208 Кримінального процесуального кодексу України.

Відомості за фактом ДТП внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ч. 3 ст. 286 Кримінального кодексу України. Йдеться про порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту особами, які керують транспортними засобами, що спричинило загибель кількох осіб. ■

На Камінь-Каширщині – черговий випадок сказу

Вогнище захворювання – село Нуйно Сошичненської громади

Богдана КАТЕРИНЧУК

Лабораторно підтвердили випадок сказу в собаки. Попередньо, домашня тварина вкусила своїх господарів.

Нещодавно перший заступник голови райдержадміністрації Олександр Михалік скликав засідання протиепізоотичної комісії, під час якого присутні обговорили першочергові організаційно-господарські та спеціальні ветеринарно-санітарні заходи.

Наразі в Нуйно та прилеглий 3-кілометровій території встановлено карантин тривалістю два місяці. В разі відсутності за цей період інших подібних випадків, обмеження будуть зняті. Нині на теренах цього села проводять подвірну вакцинацію усіх домашніх тварин антирабичною вакциною. ■

Dodo Socks презентували нову благодійну пару шкарпеток – цього разу присвячену ЛуАЗ-969 «Волинянка» (на фото), культовому автомобілю вітчизняного виробництва, котрий випустили в Луцьку. Проект має благодійну складову: частина від продажу кожної пари передається на підтримку 12-ї бригади спеціального призначення «Азов» Національної гвардії України.

■ Світ із нами

На Поліссі гостей із Канади вчили виготовляти горщики

У місто Камінь-Каширський завітали друзі з міста-побратима Ленгфорд (Канада) – представники організації «Острів Ванкувер допомагає Україні» Брендан Стрейтн та Боб Беккетт. З іноземною делегацією тут побувала і голова громадської організації «Медицина в дії» Наталія Круцько, котра тісно співпрацює з GlobalMedic

Частиною програми стало знайомство з традиційним українським ремеслом – гончарством.

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Під час візиту гості вшанували пам'ять загиблих у російсько-українській війні, схиливши голови та поклавши квіти на Алеї Героїв.

У ході зустрічі обговорили результати співпраці, ознайомилися з історією та культурою Поліського краю, відвідавши Камінь-Каширський краєзнавчий музей.

Особливою частиною програми стало знайомство з традиційним українським ремеслом – гончарством. У Будинку дитячої та юнацької творчості гості взяли участь у майстер-класі від Дмитра Балецького та мали нагоду власноруч долучитися до цього давнього мистецтва. Як і завжди, партнери

Голова Камінь-Каширської громади Віктор Пась передав гостям прапор 100-ї окремої механізованої бригади (1-го механізованого батальйону).

«Гості з-за океану передали оргтехніку для Будинку дитячої та юнацької творчості, старостинських округів та міської ради на суму понад 381 тисячу гривень.»

приїхали не з порожніми руками. Для покращення матеріально-технічної бази громади гості з-за океану передали оргтехніку для Будинку дитячої та юнацької творчості, старостинських округів та міської ради на суму понад 381

тисячу гривень. Окрім того, 26 тисяч гривень спрямовано на організацію дозвілля дітей, батьки яких загинули у російсько-українській війні або вважаються зниклими безвісти.

Варто зазначити, що канадські друзі вже неод-

норазово підтримували Камінь-Каширську громаду, – передавали продуктивні набори, мікроавтобус для підвезення дітей, а також необхідну оргтехніку, профінансували закупівлю генераторів для закладів освіти. ■

УВАГА, КОНКУРС!

Квітка у вікні – явка провалена, входити не можна

Відсутність вазона – шлях вільний, небезпеки немає

Грицько ГАРБУЗ

Друзі, після цього заголовка і підзаголовка, переконаний, більшість із вас – представників віку 40+ – б'є себе по лобі, промовляючи «Семене Семеновичу», точніше – «Ну, Грицьку Григоровичу, ви і даєте! Це ж було запитання, пов'язане із фільмом «Сімнадцять миттєвостей весни»? Про провал професора Плейшнера?»

Саме так, любі мої! Читайте ще раз уважно запитання – і дізнавайтеся, де дали маху?

«СПЕЦГРАНАТОБУЗ»-10-2026

Друзі, а сьогодні ми заховали приемний для ока предмет і те, що в ньому, які у відомій книзі згадувалися узагальнено, а ось у суперпопулярному колись фільмі знавці одразу впізнавали, що це.

Асоціативний ряд: Янукович, Тимошенко, Швейцарія, Рига, Німеччина, програма на телеканалі ICTV, пора року, фотографія, сигнал, «нещастя» в «подвійній» країні...

Що за предмет знаходиться у гранатобузі?

Якщо чесно, питання було складне. І розгадали його лише подружжя Валентини і Петра Новосадів із Рівного та Ганна Шевченко з Києва, які й написали правильний варіант: «вазон із геранню» (Новосади) і «вазон із квітами» (пані Шевченко).

У культовій 12-серійній драмі Тетяни Ліознової про радянського розвідника Максима Ісаєва (Штірліца) в нацистській Німеччині – «Сімнадцять миттєвостей весни» (1973) – у вікні явочної квартири в Берні на Квітковій вулиці (насправді фільм знімали у Ризі на вулиці Яунієла) стояв горщик із геранню (в однойменній книжці Юліана Семенова згадується як вазон із великою квіткою).

Сигнал мав таке значення: квітка у вікні – явка провалена, входити не можна. Відсутність квітки – шлях вільний, небезпеки немає. Професор Плейшнер, перебуваючи під враженням від «п'яного повітря свободи», забув про інструкції Штірліца і не звернув уваги на виставлений вазон, що призвело до його загибелі...

Тож подружжя Новосадів і Ганна Шевченко отримають спеціальний приз від Грицька Гарбуза.

А нам час оголошувати завдання 3-го туру, хоча відповідь і на перший приймається ще до 19 квітня (заходьте на сторінку Грицька Гарбуза – і шукайте завдання).

Лише нагадаю, що принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?».

Умови конкурсу такі: ви маєте відгадати, що чи кого заховав Грицько Гарбуз у нашому гранатобузі. **За кожен правильну відповідь отримуєте по 1 очку.**

Хто здобуде найбільше балів протягом 10 турів, той і стане чемпіоном конкурсу «Весняний гранатобуз-2026» та отримає грошовий приз від редакції у розрахунок: здобутий 1 бал = 100 гривень.

Після кожного туру на фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза ми будемо вказувати перелік усіх переможців і регулярно публікуватимемо турнірну таблицю.

«ВЕСНЯНИЙ ГРАНАТОБУЗ-2026»-3

Сьогодні ми заховали від вас один із улюблених предметів Грицька Гарбуза. Принаймні їх в його кабінеті і вдома є сотні.

А допоможе вам вийти на нього такий асоціативний ряд: «NASA»; «56 км»; «камінь»; «кшість граней»; «дощ»; «покарання»; «глина»; «вітер»; «море»; ««фотограф»», «вигорання», «ніж».

Що за тварина знаходиться у гранатобузі? Слово-відповідь треба надіслати до 23 квітня (включно) тільки у вигляді повідомлення на номер: **066 133 86 88**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Паляниця» (Валерій Залужний, Житомирщина)).

Приємних вам пошуків без повітряних три-вог! ■

Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Продовження. Початок у «Волині» №№ 39–51 за 2025 рік, №№ 1–6, 10–14 за 2026 рік.

Остап ЧЕРЕШНЯ (у співпраці з Мурчиком-Копілотом)

СЕРІЯ № 25: ВЕЛИКОДНЯ ОПЕРАЦІЯ «ДРОН НАД ГРУШЕЮ»

«А РАПТОМ ЗАРАЗ ЯК БАХНЕ?»

...Мішок із цигарками лежав посеред городу, як гріх на сповіді – видно всім, але ніхто не хоче першим озвучити.

Параска обережно ткнула його ногою.

– Не дзвонить... – сказала.

– А що мав? – пирхнула Палажка. – То ж не телефон, а цигарки!

– А раптом там щось це? – примружилась Параска. – Зараз як бахне – і буде нам Великдень із ферверком...

Дід Омелян мовчки повністю розв'язав вузол. З мішка виглянули пачки – рівненські, як солдати на параді, тільки без присяги й совісті.

Мурчик-Копілот обнюхав і зробив висновки: «Контрабанда. Сто відсотків. Я такий запах знаю – між ковбасою і криміналом».

У цей момент дід Левко вже стояв трохи збоку, як слідчий у кіно – не поспішає, але все бачить.

– Це не просто впало, – тихо сказав він. – Це прилетіло не туди.

– А куди мало? – одразу вчепилась Параска.

– Туди, де чекають.

Пауза повисла, як мокра білизна перед дощем. І тут Палажка, примружившись, як кішка на сонці, видала: – А я знаю, хто це.

Усі повернулися до неї.

– Дільничий Вареник.

– Ти з глузду з'їхала? – аж присів Омелян.

«Христос воскрес! Воістину воскрес!»

– Не, – впевнено кивнула Палажка. – Пам'ятаєте, як він дрон на запусках? Кружляв над селом, як шуліка над курятником. А тепер – бах! – і мішок.

– То ти думаєш, він сам собі товар кидає? – не витримала Параска.

– А може, не собі, – хитро примружилась Палажка. – Може, через ліс у білорусь.

Мурчик підняв хвіст: «О, пішла конспірологія. Люблю, коли люди починають думати як коти – без доказів, але з фантазією».

Дід Левко мовчав. А це означало лише одне – він уже щось вирішив.

ЗАСІДКА У ВЕЛИКОДНЮ НІЧ

Село стояло тихе, як спляча дитина після плачу. Лише десь гавкав пес і перешіптувалися зірки. А за тиним, у кущах, сиділи... четверо. Параска, Палажка, Омелян і Левко.

– Я вже ноги не відчуваю, – прошепотіла Параска. – Як ті вареники на морозі.

– Тихо! – шикнув Левко. – Він має прийти.

– Хто? Вареник? – ледве стримала сміх Палажка.

– Не жартуй. Тут серйозна операція.

Мурчик сидів поруч і коментував: «Назвемо це «Операція «Курка і контрабанда». Хоча курки тут ні до чого, але звучить солідно».

І раптом... Шурх.

Світло. Дрон. Знову. Як чорний жук із пропелером замість крил. Він завис над полем. Із-за посадки вийшов... дільничий Петро Вареник. У формі. Серйозний. Як грим перед дощем.

– Ага! – прошепотіла Палажка. – Я ж казала!

Але... З іншого боку поля з'явилися ще двоє. З мішками. І почали махати руками до дрона. Вареник різко подав сигнал.

І раптом – свист!

– Стояти! Поліція!

Параска аж присіла:

– Та він... їх ловить?!

– А ти думала, він їх розвозить? – прошепотів Омелян.

Контрабандисти кинулися тікати, як миші від кота, який раптом виявився не декоративним. Але дрон уже світив їм прямо в душу. Через хвилину все стихло.

– Ну... – тихо сказав Левко. – От і відповідь.

Мурчик підсумував: «Мораль: не кожен, хто літає з дроном, – злодій. Дехто просто ловить дурнів, які думають, що вони розумніші».

ЯК «БАТЮШКА» ГАВРИІЛ ПЕРЕЙШОВ НА УКРАЇНСЬКІ МОЛИТВИ

Люди стояли з косицями, як поле з квітами – барвисте і трохи розгублене. Священник підняв руку:

– Госпаді памілуй! Христос воскресі!

І тут Параска, не

витримавши, як чайник на сильному вогні:

– Батюшко, давайте нашою мовою! Бо я більше до москальського батюшки, тобто вас, – не підіду!

Тиша впала, як ніч на село. Палажка штовхнула її ліктем:

– Тихше ти...

Але хтось у натовпі вже підхопив:

«Батюшко, давайте нашою мовою! Бо я більше до москальського батюшки, тобто вас, не підіду!»

– Христос воскрес! Воістину воскрес!

І вже українською. Як весна, яка таки проривається крізь холод.

І навіть отець Гавриїл далі правив тільки українською.

ПОЛІТИКА ЗА СВЯТКОВИМ СТОЛОМ

...Яйця стояли, як маленькі планети – кожне зі своєю орбітою.

– Ну що, – сказала Параска. – Цокаємось?

– Цокаємось, – кивнула Палажка.

Тюк!

– Ой! Моє тріснуло!

– вигукнула Палажка.

– Бо натуральне!

– не витримала Параска.

– А твоє – фарбоване, як політика!

Мурчик встав між ними: «Тихо! Бо зараз знову буде війна через білок і жовток».

Левко усміхнувся:

– А знаєте, що треба робити?

– Що?
– Підписи збирає. За перехід у нашу церкву.
Параска підняла голову:
– О! Це вже справа!

І ТУТ – ТЕЛЕВІЗОР

Новини загуділи, як вулик.

– У Києві невідомі намагалися підпалити автомобіль народного депутата від Волині. У позашляховик марки Land Rover кинули цеглину...

Палажка задумалась:

– А дорогий той «Ровер»?

Левко усміхнувся:

– О, дорогий. Параска глянула на Омеляна.

– Як корова?

Омелян поправив окуляри:

– Як сто корів.

Пауза.

– Та ну... – видихнула Палажка. – За такі гроші я б і сама його цеглиною навчила економити!

Параска примружилась:

– Та він же каже, що то йому помста за те, що проти «москов-

ської церкви», як і ми.

Палажка на мить задумалась, ніби в голові рахувала не корів, а наслідки.

– То виходить... – поволі мовила вона, – ми тепер теж у списку «цеглинних»?

Омелян зітхнув, як людина, яка вже бачила життя і знає, що воно любить жарту з підтекстом:

– Та ні. У нас і так усе просто: без «Ровера», без охорони... максимум – яйцем можуть кинути.

– І то не кожним! – підхопила Параска. – Бо моє ще шкода!

Мурчик-Копілот потягнувся, як після великої філософської думки: «Висновок такий: якщо в тебе є «Ровер» – бережи скло. Якщо в тебе є совість – бережи слово. А якщо в тебе є яйця – бережи мир».

Левко взяв у одну чарку великогрушанської, а в іншу – кухоль із узваром:

– За мир, – сказав.

– І за розум, – додав Омелян.

– І за те, щоб більше нічого з неба не падало, – тихо мовила Палажка.

Параска глянула вгору. Небо було чисте. Але всі вже знали: у Великій Груші спокій – це як писанка... гарний, але крихкий.

Мурчик тихо муркнув:

– Не розходьтесь. Я ще щось відчуваю. І, здається, це буде не тільки про цигарки...

Далі буде. ■

Судоку

ЗАПОВНИТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧИКУ І КВАДРАТІ 3x3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

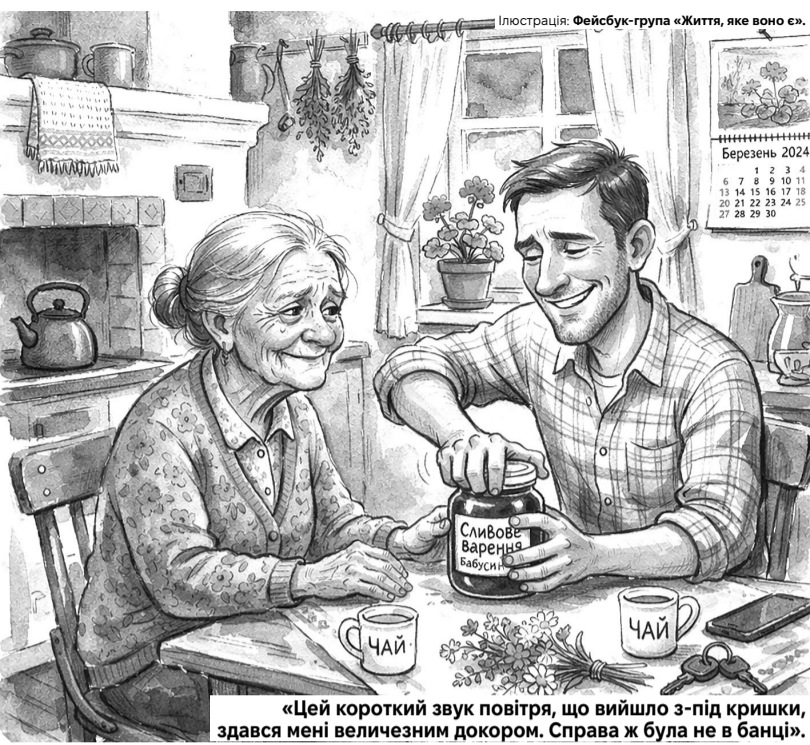
		8				2	7	
6	7				8			4
				3				
3	1	6			4			
				5				
7	5	9	8				3	
1		7						
	6		7				4	1
	9		6	4				8

Відповіді на судоку за 8 квітня.

3	2	8	6	1	5	7	4	9
9	6	1	3	7	4	2	5	8
4	7	5	2	9	8	3	1	6
7	3	2	4	8	1	6	9	5
1	5	9	7	2	6	8	3	4
6	8	4	9	5	3	1	7	2
8	4	7	5	3	2	9	6	1
5	1	3	8	6	9	4	2	7
2	9	6	1	4	7	5	8	3

До сліз

«Цей короткий звук повітря, що вийшло з-під кришки, здався мені величезним докором. Справа ж була не в банці».

«Я сумую за тобою сильніше, ніж кажу...»

Мамі – 74, і вона вибачилася за те, що не змогла відкрити банку. Саме тоді я зрозумів, що дозволив їй старіти наодинці.
– Вибач мені, синку. Я знаю, що ти дуже зайнятий

Іван МАКОГІН, zytia.org

Це було перше, що сказала мати, коли я нарешті їй передзвонив. Не «привіт», не «як справи». Вибачення.

Я стояв на кухні, ноутбук ще світився, вечір в духовці вже ледь не пригорала, а малий кричав із вітальні, бо знову засіяв кудись зошит із «домашками». На екрані телефону висіло два пропущені від мами. Я бачив обидва, але не брав слухавку. Сказав собі, що наберу, коли все трохи вляжеться.

Воно не вляглося.

Тож того вечора, коли я нарешті подзвонив – уже втомлений і роздратований – вона взяла слухавку після першого ж гудка. Наче тримала телефон у руці весь цей час.

– Що сталося? – запитав я.

– Ой, та нічого особливого, – занадто швидко відповіла вона. – Просто не могла ніяк банку відкрити. Дурниці. Вже впоралася. Пробач, що дзвонила кілька разів.

Я притулився спиною до стільниці. У її голосі було щось таке... не паніка, не біль. Гірше.

Незручність.

– Мам, навіщо ти вибачаєшся?

Вона замовкла на мить. Потім якось коротко засміялася – тим сміхом, яким стримують сльози.

– Не хочу бути «такою» мамою, – мовила вона. – Тією, що смикає дітей через кожну дурницю. У тебе робота, сім'я... Я хоч і стара вже, але не безпорадна.

Це слово – «стара» – вдарило мене під дих.

Не тому, що це була неправда. А тому, що вона сказала це так, ніби старість треба соромитися. Ніби моя мати – найсильніша жінка, яку я знав, – намагалася займати як-

найменше місця в моєму житті, щоб тільки не стати тягарем.

Я схопив ключі ще до того, як встиг відповісти.

– Я зараз буду.

– Ні, не треба через це їхати! – одразу заперечила вона. – Вже пізно. Все добре, чесно.

Але я вже зачиняв двері.

Мати живе одна в тому самому невеликому будинку, де я виріс. Та сама доріжка з тріщинами, та сама хвіртка, що трохи рипить, те саме світло в коридорі. Коли я приїхав, на кухні горіла лампа. Вона сиділа за столом, а перед нею стояла та сама банка – наче вона виграла в матері чесний бій.

Сливове варення. Домашнє. Звісно.

Вона вже перевдяглася в домашню кофту, а обличчя в неї було таке свіжовмите, як буває у людей, які щойно плакали, але дуже не хочуть, щоб це помітили.

– Привіт, рідний, – посміхнулася вона, аж занадто бадьоро.

Я глянув на банку. Потім на її руки.

Ці руки перетягали тонни пакунків із магазинів, виняńczyли дітей, перепрала гори білизни й винесли на собі ціле життя, майже ніколи не просячи про допомогу. Ці руки гарували на змінах у їдальні, коли батько пішов від нас. Ці руки торкалися мого чола, коли в мене була гарячка, шили мені костюм на шкільне свято за ніч до виступу, мазали маслом бутерброди й аплодували найгучніше за всіх на моїх незграбних дитячих виставах.

І тепер ці самі руки тремтіли над кришкою, що закручена занадто туго.

І вона вибачалася переді мною за це.

– Мам, – сказав я тихо, – тобі ніколи не треба вибачатися за те, що я тобі потрібен.

Вона опустила очі.

– Я ж знаю, як воно зараз, – прошепотіла вона. – Всі біжать. Всі втомлені. Не хотіла відривати тебе від «справжніх справ».

У мене аж серце стиснулося. Бо в якийсь момент я і справді почав жити так, ніби мати – це щось за межами мого «справжнього» життя. Ніби вона – це пункт у списку завдань. Дзвінок, який треба зробити. Галочка, яку треба поставити в забитому графіку.

Я взяв банку і крутнув кришку. Вона піддалася за секунду.

Дві секунди. Це все.

Але цей короткий звук повітря, що вийшло з-під кришки, здався мені величезним докором. Справа ж була не в банці. Справа в тому, що вона сиділа в цій тиші так довго, що почала сумніватися, чи має вона право взагалі дзвонити синові.

Я сів навпроти неї. Написав дружині, що затримаюся. І залишився.

Ми проговорили майже три години. Про сусідку, яка досі не зняла новорічну гірляндку, хоча надворі – Великдень. Про мою малу, яка вже вчиться водити й думає, що вона розумніша за всіх. Про те, як я в дитинстві зламав руку, стрибнувши з паркану, бо був певен, що вмію літати. Про її яблучні пироги по неділях, навіть коли в холодильнику було порожньо.

Нічого термінового. Нічого особливого. І водночас – усе те, що справді має значення.

В один момент вона засміялася так щиро, що аж сльози витирала. А потім раптом замовкла і просто сказала:

– Вечорами в хаті так тихо, синку...

Я не знав, що відповісти. Бо знав, що це правда. Бо поки моє життя ставало все гучнішим, її – ставало все мовчазнішим. Бо «незалежність» – це дуже красиво на папері, поки вона не починає скидатися на самотність.

Коли я йшов, вона проводила мене до дверей, як і колись. Обійняла, і я відчув, якою легкою вона стала. Не слабкою. Просто меншою, ніж у моїх спогадах.

«Поки моє життя ставало все гучнішим, її – ставало все мовчазнішим.»

– Дякую, що заїхав, – прошепотіла вона. – Я сумую за тобою сильніше, ніж кажу.

Я ще довго сидів у машині після того. Згадував усі ті рази, коли скидав її дзвінок, бо був зайнятий. Усі ті рази, коли казав собі: «Поїду наступними вихідними», «іншим разом», «колись потім». Наче у батьків є нескінченність, щоб на нас чекати.

Це не так.

З того вечора я їжджу до неї щонеділі. Без жодних приводів.

Іноді привожу круасани. Іноді просто каву. Іноді взагалі нічого.

Я просто сідаю на її кухню й дозволяю їй говорити.

І кожного разу, коли я відїжджаю, вона стоїть на порозі й махає мені рукою, аж поки я не зверну за ріг. Точнісінько як тоді, коли я був дитиною.

Правда проста, і вона болюча:

Ті люди, які дали нам найбільше, зрештою просять у нас найменше.

І якщо ми не будемо уважними, вони почнуть навіть вибачатися за те, що вони все ще мають потребу в нашій любові. ■

Що віщують зорі?

ГОРОСКОП НА 20 – 26 КВІТНЯ

ОВЕН (21.03 – 20.04)

На тижні можливі важливі розмови, після яких стане легше дихати. У коханні варто додати більше тепла, але пам'ятайте: вам цього тижня категорично не можна, щоб каву наливали жінка (чи чоловік) у вишванці – наслідки можуть бути дуже романтичні. Подбайте про нервову систему. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Фінанси можуть приємно здивувати, якщо не витратите все в перший же день. У коханні – несподівані повороти: остерегайтеся людей у синьому, особливо якщо вони раптово стають надто ввічливими. Організм потребує балансу: менше важкого, більше легкого (і це не тільки про їжу). **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – вівторок.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Новини, знайомства та ідеї сипатимуться, як насіння з кишені. У стосунках – приємні розмови і навіть легкий флірт. Але щоб закріпити успіх, зорі радять: якщо вже йти до ворожки, то тільки до тієї, що живе не на першому поверсі – інакше кохання може «не піднятися». Не перевантажуйте себе. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – четвер.

РАК (22.06 – 22.07)

Тиждень вимагатиме швидких рішень, але не забувайте думати перед тим, як говорити. У стосунках краще слухати, ніж доводити свою правоту – особливо ввечері. Енергії може бракувати, тому не геройствуйте без потреби. І не беріть слухавку після десятої вечора – там можуть бути «пригоди». **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – неділя.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Ваші ідеї можуть «вистрілити», якщо не будете соромитися. Але уникайте різких слів – вони повертаються бумерангом. Серце потребує спокою, а не драм. Пам'ятайте: якщо вам цього тижня аплодують стоячи – перевірте, чи не забули вимкнути праску. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – п'ятниця.

ДІВА (22.08 – 23.09)

Час навести порядок у справах і фінансах. Не дозволяйте дрібним недолікам псувати стосунки, бо можете знайти таке, що самі здивуєтеся. Режим дня важливий як ніколи. І не перевіряйте чужі телефони – зорі попереджають: правда може виявитися надто

правдивою. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – понеділок.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Ви отримаєте підтримку там, де не чекали. У любовній сфері – тепло і романтика, якщо почнете все аналізувати. Золота середина – ваш шлях не погоджуйтеся на каву «на хвилинку» – вона може затягнутися до середи. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – вівторок.

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Інтуїція буде на максимумі – слухайте її, навіть якщо логіка протестує. Уникайте конфліктів: цього тижня ви можете перемогти, але залишитися винним. У стосунках менше підозр – більше довіри. Не шукайте таємниць там, де їх нема – знайдете щось зайве. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – середа.

СТРИЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Чудовий час для нових ідей і рішень. У коханні щирість творить дива. Більше руху – менше сидіння. І не погоджуйтеся на «маленьку пригоду» в п'ятницю ввечері – вона може затягнутися на весь тиждень. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – неділя.

КОЗОРИГ (22.12 – 20.01)

Результати вже поруч, навіть якщо здається, що все стоїть на місці. У фінансах – обережність, особливо з «вигідними пропозиціями». У стосунках важлива стабільність. Не позичайте гроші людям із дуже переконливими історіями – вони тренувалися. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – п'ятниця.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Захочеться змін – і це хороший знак. Не бійтеся нестандартних рішень. У любові можливі сюрпризи, але приємні. Нервова система потребує бережного ставлення. Не відповідайте одразу на всі повідомлення – деякі краще залишити «на потім». **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

РИБИ (19.02 – 20.03)

Не поспішайте – інтуїція все розкладе по місцях. У стосунках варто придивитися уважніше: не всі такі щирі, як здаються. Сон стане вашим головним союзником. Якщо вам щось наснилося про колишніх – не телефонуйте їм, бо нічого хорошого зорі в цьому не бачать. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – четвер. ■

Спорт

Інфографіка: volyn.com.ua / chatgpt.com.

ЯК КУМИ ФУТБОЛІСТАМИ БУЛИ

Гумореска
Павла Глазого

1 Ми футбол із кумом любимо.
— Давай, куме, м'яч футбольний купимо!

2 Тренувалися ми з кумом аж три дні. Бив я кумові в ворота, кум – мені.

3 І такого ми з ним класу досягли, Що й самі собі страшними вже були.

4 Тож пішли ми у команду «Урожай» І сказали капітанові:
— Приймай!

5 Капітан оглянув кума і мене.
— Ось вам м'ячик. Хто сильніше фугоне?

6 Кум підскачив, закричав:
— Фізкультпривіт!
Та футболем капітана – у живіт!
БАХ!

7 Як водою капітана відлили, він сказав:
— Обоє приймаю. Ви – орли!

8 Всі були б такі в команді «Урожай», ми покляли б на лопатки Уругвай, Перу, Мексику, і Чилі, й Парагвай.
Завтра в нападі ти гратимеш, орел! Приїздить до нас команда «Мукомел».

9 Гей, як вийшов же на поле «Урожай»!
Кум – дев'ятка, я – семірка, правий край.

10 Кум попереду, я назад – біжимо. Кум наліво, я направо – кумо.

11 Кум обрав для себе тактику круту: як не влучити у коліно, б'є в п'яту.
Громові шумлять овації кругом, як він ріже кутові «сухим листом».

12 Кум від злості вже аж зуби вишкіря – все ніяк не костильне воротаря. Він літає, він встигає всюди й скрізь. Дав об штангу головою, штанга – трісь!
ТРІСЬ!

13 Повалив ворота к бісу той удар. Б'ється в сітці, як рибина, воротар.
ГРРР-Р-Р!

14 Тут суддя на нас зненацька як стрибне! Ухопив за руки кума і мене:
— Годі бити! «Урожай» ваш переміг! У противників – ні рук уже, ні ніг.

15 Кум трясеться:
— Накладу я ще й судді...
Він і так уже, сердешний, шкутильга, в нього права не згинається нога.
Я питаю:
— А хто ж призначить тебе на місце судді?

16 А суддя весь час не зводить з нас очей, просить:
— Братці, в мене ж четверо дітей!

17 **НОВИНИ СПОРТУ**
Через день летіла звістка з краю в край, Що розіграно команду «Урожай».

18 Хто нам скаже, що ми з кумом не орли? Дві команди одним духом рознесли.
КІНЕЦЬ

«Коли футбол – це не про правила, а про характер. Читати насамперед Сергію Реброву і збірній України».

ЯКИЙ РАХУНОК?
Футбол. Українська Прем'єр-Ліга. Результати матчів 23-го туру: «Полтава» – «Полісся» – 0:4, «Рух Львів» – «Колос» – 1:1, «Карпати» – «Олександрія» – 2:0, «Металіст 1925» – «Динамо» – 1:0, «Верес» – «Оболонь» – 2:0, «Кудрівка» – «Кривбас» – 1:2, «Зоря» – «Епіцентр» – 1:0, «ЛНЗ» – «Шахтар» – 2:2.

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕМ'ЄР-ЛІГИ-2025/2026 ПІСЛЯ 23 ТУРУ:

№	Команда	І	В	Н	П	ЗП	О
1.	«ЛНЗ» (Черкаси)	23	16	3	4	35:14	51
2.	«Шахтар» (Донецьк)	22	15	6	1	53:14	51
3.	«Полісся» (Житомир)	23	14	4	5	41:15	46
4.	«Динамо» (Київ)	23	12	5	6	49:25	41
5.	«Металіст» (Харків)	21	10	8	4	25:13	38
6.	«Кривбас» (Кривий Ріг)	23	10	7	6	35:32	37
7.	«Колос» (Ковалівка)	23	8	10	5	21:21	34
8.	«Зоря» (Луганськ)	22	8	8	6	31:27	32
9.	«Карпати» (Львів)	23	8	8	7	32:26	32
10.	«Верес» (Рівне)	22	6	8	8	19:25	26
11.	«Оболонь» (Київ)	23	6	7	10	20:38	25
12.	«Епіцентр» (Кам'янець-Под.)	23	7	2	14	26:36	23
13.	«Кудрівка» (Кудрівка)	23	5	6	12	25:38	21
14.	«Рух Львів» (Львів)	23	6	2	15	17:36	20
15.	«Олександрія» (Олександрія)	23	2	6	15	17:45	12
16.	«Полтава» (Полтава)	23	2	4	17	19:60	10

У гонці бомбардирів із 9 забитими голами лідирують три форварди: Матвій Пономаренко із київського «Динамо», Бапакар Фаал із львівської «Карпати» і нападник луганської «Зорі» Кирил Будківський, який один гол забив із пенальті.

Усміхніться!

– Куме, ти коли-небудь говорив дружині, що про неї думаєш?
– Так. Хочеш, шрам на голові покажу?
Уявляєш! Пішов на Великдень до церкви, а там якась чувица прямо під час служби цигарку закуриває! У мене ледь пиво з рук не випало!
Син прокидається ранком після страшного перепою і жалібним голосом просить:
– Мамо, дайте горілки!

– Та нема, синку...
– А в кучотку?
– Та на Великдень ж випили...
– А за дверима?
– Та після Великдень похмельялися...
– А у шафі?
– Та то ж батькові на сорок днів!
– То я дивлюся, куди ж це тато поділись.
У дивні часи живемо, куме! Палити москалів можна, а траву – не можна...

Золоті слова

«Я не просто треную, я живу цим. Кожен матч – це як перший і останній... Я не можу піти з футболу. Я хочу померти на полі, це був би найкращий фінал»

(Мірча ЛУЧЕСКУ (1945–2026), легендарний румунський футболіст і тренер, який очолював й українські клуби «Шахтар» і «Динамо», а з «гірниками» здобув Кубок УЄФА-2009).

2026 КВІТЕНЬ

Василина, Галина, Ірина, Леонід, Ніка, Ярина, Орена, Гафія, Федора, Хіона.

16 Четвер
16. 04. 2000 року Георгій Гонгадзе та Олена Притула засновують «Українські правду», перше україномовне інтернет-видання.

схід – 05:40, захід – 19:15. Спадаючий півмісяць. 28-й день.
схід – 06:22, захід – 20:15. Тривалість дня – 13:53. Тривалість ночі – 10:07.

17 П'ятниця
17. 04. 1888 року дванадцять англійських клубів заснували Футбольну лігу, найдавніший чемпіонат у світовому футболі.

схід – 05:55, захід – 20:44. Молодий місяць. 0-й день.
схід – 06:20, захід – 20:16. Тривалість дня – 13:56. Тривалість ночі – 10:04.

18 Субота
Міжнародний день пам'яток та видатних місць. День пам'яток історії та культури. Український день довкілля.

схід – 06:13, захід – 22:16. Зростаючий півмісяць. 1-й день.
схід – 06:18, захід – 20:18. Тривалість дня – 14:00. Тривалість ночі – 10:00.

19 Неділя
Антипасха.

схід – 06:38, захід – 23:48. Зростаючий півмісяць. 2-й день.
схід – 06:16, захід – 20:20. Тривалість дня – 14:04. Тривалість ночі – 09:56.

20 Понеділок
День вдячності волонтерам.

схід – 07:14, захід – ---:--:--. Зростаючий півмісяць. 3-й день.
схід – 06:14, захід – 20:21. Тривалість дня – 14:07. Тривалість ночі – 09:53.

21 Вівторок
21. 04. 1920 року у Варшаві між Польщею та УНР підписано загальну та торгово-економічну конвенції, згідно з якими Польща визнавала незалежність УНР й обіцяла їй військову допомогу.

схід – 08:06, захід – 01:10. Зростаючий півмісяць. 4-й день.
схід – 06:12, захід – 20:23. Тривалість дня – 14:11. Тривалість ночі – 09:49.

22 Серeda
Міжнародний день Землі. День секретаря.

схід – 09:15, захід – 02:16. Зростаючий півмісяць. 5-й день.
схід – 06:10, захід – 20:25. Тривалість дня – 14:15. Тривалість ночі – 09:45.

Магнітні бурі у квітні:

Під час магнітних бур метеозалежні люди можуть відчувати головні болі, підвищену стомлюваність і зміни настрою.

- Слабкі: 16, 22, 29.
- Середні: 17, 24.
- Сильні: 18, 23.

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

Прогноз погоди з 16 по 23 квітня

Четвер 16 квітня	П'ятниця 17 квітня	Субота 18 квітня	Неділя 19 квітня	Понеділок 20 квітня	Вівторок 21 квітня	Середа 22 квітня	Четвер 23 квітня
мін. +8° макс. +14°	мін. +6° макс. +14°	мін. +5° макс. +10°	мін. +5° макс. +13°	мін. +7° макс. +12°	мін. +6° макс. +11°	мін. +6° макс. +11°	мін. +6° макс. +11°

Місячний і сонячний календарі склад Вадим ХОМІК, вчитель фізики та астрономії КЗЗСО «Луцький ліцей №1 Луцької міської ради».